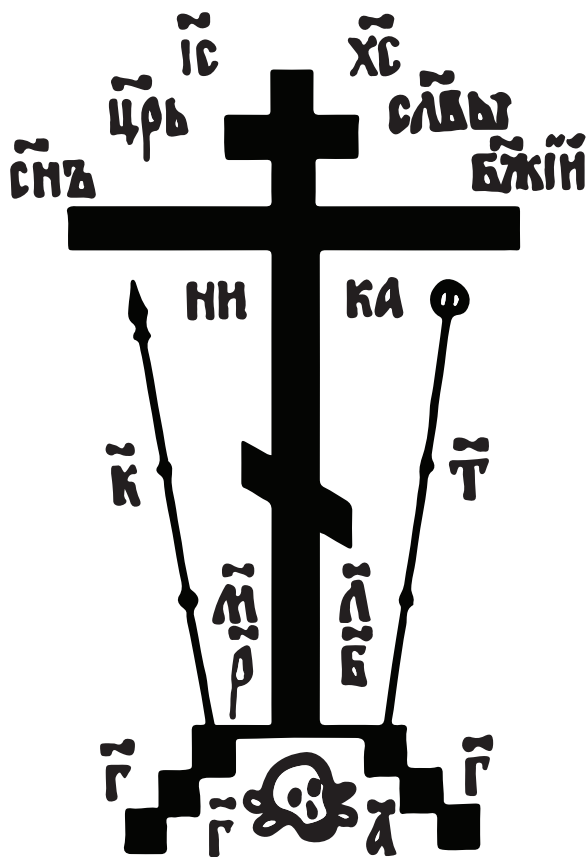

Велікїй канѡнз

прѣбнагѡ ѡтца нашегѡ андрѣа критскагѡ

Велик канон

на преподобнаго нашего отца Андрея Критского

Βελίκῃ κανώνη
πρῖβναγω Ὁτца нάшеγω
ἀνδρέα κρήτскаγω

Велик канон
на преподобния наш отец
Андрей Критски

Велик канон на преподобния наш отец Андрей Критски

Български превод:

<http://bulgarian-orthodox-church.org/rr/liturg/tripesnvp-01-vkanon.pdf>

© Фондация «Свети Седмочисленици»

София

2013

ВЪ ЧЕТВЕРТОКЪ
ПЯТЫХЪ СЕДМИЦЫ
СВЯТЫХЪ ПОСТОВЪ,
НА ОУТРЕНИ.

ВЕЛИКІЙ КАНОНЪ.

ГЛАСЪ Ш.

ПѢСНЬ Я.

Ирмосъ: Помощникъ и
покровитель бысть мнѣ
во спасеніе: сѣи мой бгъ и
прославлю его: бгъ Отца
моего, и вознесу его:
славно бо прославися.

Припевъ: Помилуй мѧ,
Боже, помилуй мѧ.

В четвертък на
петата седмица на
светия Велик пост,
на Утренята.

Велик канон.

Глас шести.

Песен 1.

Ирмос: Помощник и
покровител Той ми бе
за спасение - Той е Бог
мой и ще Го прославя,
Бог на отца ми и ще
Го превъзнасям, задего
славно се прослави.

Припев: Помилуй ме,
Боже, помилуй ме!

Ќкѡдѡ начнѡ плаќати
ѡ каѡннагѡ моегѡ
житїа дѣлнїи; коѡ ли
положѡ начало, хрїтѣ,
нїнѣшнемѡ рыданїю;
но ѡкѡ влгоѡтробенѡ,
даждѡ мнѡ прегрѣшенїи
ѡставлѣнїе.

Грднѡ ѡ каѡннаѡ
дѡшѣ, сѡ плѡтїю твоѣю,
зиднїтелю всѣхѡ
нїсповѣждьсѡ, нѡ ѡстанїсѡ
прѡчѣе прѣжднѡгѡ
везловѣсїѡ, нѡ прїнесї
вѣѡ вѡ покаѡннїи слѣзы.

Первозданнагѡ адѡма
престѡплѣнїю поревновѡвѡ,
познахѡ себѣ ѡбнаженѡ
ѡ вѣга нѡ прїносѡщнагѡ
црїтѡвїѡ нѡ сладогнї,
грѣхѡ раднї моухѡ.

Отде да почна да
оплаквам делата на моя
окаян живот? Какво
ли начало да положа,
Христе, на сегашното
ридание? Но като
милосърден, прости ми
прегрешенията.

Върви, окаяна душо с
пльтта си, изповядай се
на Създателя на всички,
откажи се, прочее, от
предишното безумие и
принеси Богу сълзи в
покаяние.

След като усърдно
подражавах на
престъплението на
първосъздадения Адам
познах, че съм се лишил
от Бога, от вечното
царство и сладост заради
моите грехове.

ОҮҮҮ МНѢ ѠКАЈНАА
ДѢШЕ, ЧТО ОҮПОДОБИЛАСА
ЕСН ПЕРВѢЙ ЖҮҢЕ;
ВІДѢЛА БО ЕСН СЛѢ, И
ОҮЖВІЛАСА ЕСН ГОРЦѢ,
И КОСНѢЛАСА ЕСН ДРЕВА И
ВКѢСІЛА ЕСН ДЕРЗОСТНУ
ВЕЗСЛОВІСНУА СНѢДИ.

ВМѢСТѢ ЖҮҢ
ЧѢВСТВЕННАА МЫСЛЕННАА
МН БЫСТЬ ЖҮҢ, БО
ПЛОТИ СТРАСТНЫЙ
ПОМЫСЛ, ПОКАЗѢАЙ
СЛАДКАА И ВКѢШААЙ
ПРН ГОРЬКАГО НАПОІНІА.

ДОСТОЙНО ИЗЪ ЕДЕМА
ИЗГНАНЪ БЫСТЬ, ІАКѢ НЕ
СОХРАНИВЪ ЕДИНѢ ТВОЮ,
СПСЕ, ЗАПОВѢДЬ АДАМЪ:
ЖЗЖЕ ЧТО ПОСТРАЖДѢ,
ЩМЕТАА ВСЕГДА
ЖИВѢТНАА ТВОА СЛОВЕА;

Горко ми, окаяна моя
душо, защо се оприличи
на първата Ева? -
погледна лошо и горчиво
бе ранена, докосна
дървото и с дързост вкуси
от ястието безсловесно.

Наместо Ева в плът,
пред мене застана
невеществената Ева -
плътският страстен
помисъл, който
обещава сладост, ала
при вкусане е всякога
горчиво питие.

Заслужено изгонен бе
Адам от рая, затуй, че
не опази едничка Твоя
заповед, Спасителю;
а как ли трябва да
пострадам аз, задето
всякога презирам Твоите
животворни слова?

Каїново прешѣдѣ
оубїиство, пронзволѣнїемъ
бѣхъ оубїица совѣсти
дѣшевноѣй, ѡживѣхъ
плѣтъ, ѡ коевѣхъ
на нѣ лѣкѣбыми
моїми дѣлѣньми.

Ивелевѣ їисе, не
оуподобихся правдѣ,
дара тебе прїятна не
принесохъ когдѣ, ни
дѣлѣнїѣ бжѣственна,
ни жѣртвы чїстѣхъ, ни
житїѣ непорѣчнагѡ.

Икъ каїнѣ ѡ мѣ,
дѣше ѡкалѣнна, всѣхъ
содѣтелю дѣлѣнїѣ
скверна, ѡ жѣртвѣ
порѣчнѣю, ѡ непотрѣбноѣ
житїѣ принесохомъ къ тебѣ:
тѣмже ѡ ѡсѣдїхомся.

Като Каин извърших
убийство - оживих
плѣтта и самоволно
станахъ убиецъ на
душевната съвест,
воювайки противъ нея
чрезъ моите зли дела.

Иисусе, не подражавахъ
на Авеловата
праведностъ; никога не
Ти принесохъ приятни
дарове, нито божествени
дела, нито чїста жертва,
нито невиненъ животъ.

Ние, нещастна душо,
като Каин, принесохме
на Създателя на
всичко порѣчна
жертва - нечїсти дела
и непотрѣбенъ животъ,
затога сме ѡ осѣдени.

Брѣніе здѣтель
живооздѣвъ, вложилъ
ѣси мнѣ плоть и кости,
и дыханіе и жизнь:
но ѿ творче мой,
и збѣвнтелю мой, и сѣдѣ
кающаеж прѣимі мж.

Извѣщаю ти спсе, грѣхѣ,
ѣже содѣлаха, и души
и тѣла моего ѣзвы,
ѣже внѣтрѣ оубѣиственнѣи
пѣмыслы разбойнически
на мж возложѣша.

ѿще и согрѣшихъ,
спсе, но вѣмъ, ѣкѣ
члѣвѣколюбецъ ѣси,
наказъеши млѣтливѣ, и
милосѣрдствъеши тѣплѣ:
слезѣца зрѣши, и
прѣтекаѣши ѣкѣ оѣца,
призывѣаже влѣднаго.

Като оживи глината,
Грѣнчарю, Ти я
направи плѣт и кости
и вложи в нея дыхание
и живот. Но, Творецо
мой, Изкупителю мой
и Сѣдия, приеми ме
каещия се.

Спасителю, аз открываю
пред Тебе сторените от
мен грехове и раните
на душата и тялото
ми, които вътрешните
убийствени помисли
разбойнически ми
нанесоха.

Спасителю, макар и да
съгрѣших, но аз зная,
че Ти си човеколюбив:
наказваш състрадателно
и милваш с горѣща
любов, гледаш на
плачещия и бързаш,
като Баща, да призовеш
блудния.

Повѣржена мѧ спѣе, предъ
враты твои, поне
на старость не ѿрѣни
мене во ѡдъ твою, но
прежде конца, ѡко
члѣвколюбца, даждь ми
прегрѣшеній ѡставленіе.

Вз разбойники впадый
ѡзъ ѣсмь, помышленъ ми
моимъ, весь ѿ нѣхъ
оубзвѣхъ нынѣ, и
исполнихъ ранъ: но
самъ ми представахъ,
хрѣтѣ спѣе исцѣли.

Сщѣенникъ мѧ предвѣдѣвъ
мѣмъ ѡде, и левитъ
вѣдѧ въ лютыхъ нага
презрѣ: но иже мѣи
возсѣавый иже, ты
представахъ оубѣдри мѧ.

Игнче вѣий, вземлаи
грѣхъи всѣхъ, возми
времѧ ѿ мене тяжкое
грѣхѡвное, и ѡко
блговѣробенъ, даждь
ми слезы оумиленіа.

Мен, падналия ничком
пред Твоите двери,
Спасителю, поне на
старост не ме захвърлай
безплоден в ада, но като
човеколюбив, преди края
прости ми греховете.

Аз съм нападнатият от
разбойници - от моите
помисли, сега съм цял
пребит от тях и цял съм
изранен. Но Сам, Христе
Спасителю, ела и изцели
ме!

Щом ме видя, отмина ме
свещеникът; а и левитът,
съзирайки ме гол и
бедстващ, ме презря; но
Ти, Исусе, възсиял от
[Дева] Мария, за мен се
застъпи и дай ми милост!

Агнецо Божий, Който
вземаш греховете на
всички - сними от мене
тежкото греховно бреме и
като милосърден, дай ми
слези на умиление.

Пока́ніѧ вре́мѧ,
прихождѣ ти создáтелю
моемѸ, возми вре́мѧ
ѿ мене́ тѧжкоє
грѣхóвноє, ѿ ѧкѡ
бл̀говѣтровоєнѧ, да́ждь
ми слѣзы оумилѣніѧ.

Не возгнѣша́йсѧ мене́
спсе, не ѡрѣни ѿ
твоегѡ лица́, возми
вре́мѧ ѿ мене́ тѧжкоє
грѣхóвноє, ѿ ѧкѡ
бл̀говѣтровоєнѧ, да́ждь миѣ
грѣхопадѣніѧ ѡставлѣніѧ.

Во́льнаѧ спсе, ѿ
нево́льнаѧ прегрѣшѣніѧ
моѧ, ѧвлѣннаѧ ѿ
сокровѣннаѧ, ѿ вѣ́дѡмаѧ
ѿ не́вѣ́дѡмаѧ, всѧ
просѣ́вѧ, ѧкѡ вѣ́з,
ѡчѣисти ѿ спси́ ма.

Време е за покаяние, при
Тебе ида, мой Създателю,
сними от мене тежкото
греховно бремене и като
милосърден, дай ми сълзи
на умиление!

Не се гнуси от мене,
Спасителю, не ме
отхвърляй от Лицето
Си, вземи моето тежко
греховно бремене и като
милосърден дай ми
прошка за греховните
падения.

Спасителю, прости
ми всичките мои
прегрешения - волни и
неволни, явни и тайни,
знайни и незнайни и
като Бог ме очисти и
спаси.

Ѽ ѿности хр҃тѣ,
зѧповѣди твоѧ
престѸпнѣхъ, всестрѧстнѡ
невергѣи, оубнынемъ
прендоухъ житїе. тѣмже
зовѸ ти сп҃се: понѣ на
конѣцъ сп҃си мѧ.

Богѧтство моѣ сп҃се,
нзнврѣвъ въ влѧдѣ,
пѸстѸ ѣсмь плодѡвъ
бл҃гочестнѣвыхъ,
ѧченъ же зовѸ: Ѹче
щедрѡтѸ, предвѧрнѣвъ
ты мѧ оущѣдри.

Тевѣ припадаю ѿ
се, согрѣшнѣхъ ти,
ѡчиисти мѧ, возми
врѣмѧ ѿ менѣ тѧжкое
грѣхѡвое, и ѧкѡ
бл҃говѣрѡвенъ, даждь
ми слѣзы оумилѣнїѧ.

От ранна младост,
Христе, нарушавах
Твоите заповеди;
потънал в страсти, бях
нехаен и в унии
живеих. Затова викам
към Тебе, Спасителю:
поне в края на живота ми
спаси ме!

Спасителю, богатството
си разпилах в разпѣство
и съм лишен от плодове
на благочестието; и като
страдам от глад, аз викам:
Отче на милостите,
побързай и над мене се
смили!

Иисусе, пред Тебе
падам: съгрѣших пред
Теб, смили се над мен,
сними от мене тежкото
греховно бремене и, като
милосърден, дай ми
слъзи на умиление.

Не вниди со мною въ
сѣдѣхъ ногѣ моѣ дѣлѣнїѣ,
словеса ѡзыскѣхъ, ѡ
исправлѣнїѣ стремлѣнїѣ:
но въ щедрѣтахъ твоихъ
презираѣхъ моѣ лѣпѣтѣ,
спси мѣ всесильне.

Иный канѡнъ прѣвныѣ
матере нашеѣ марїи
егѹпетскїѣ, въ тоѣже гласѣ,
ѡ ирмосѣ. Ѣгѡже краестрѣчїе:

Ты прѣвнаѣ марїе
помогаѣ.

Запѣвъ: Прѣвнаѣ мати
марїе, молѣ бѣга ѡ насѣ.

Прѣвнѣѣ: Ты ми даждѣ
свѣтозарнѣю блгодѣтъ
ѡ вѣстѣннагѡ свѣше
промышлѣнїѣ, ѡзвѣжѣти
страстѣѣ ѡмрачѣнїѣ,
ѡ пѣти ѡсѣрднѡ,
твоегѡ марїе житїѣ,
краснаѣ исправлѣнїѣ.

Не влизай въ судъ
съ мене, недей да
претегляшъ делата ми,
да изследвашъ думите
ми, да изобличавашъ
стремленията ми; но
презри по щедростта Си
злите ми дела и ме спаси,
Всесильный.

Друг канон на преподобната
наша майка Мария
Египетска - на същия глас
и със същия ирмос - чийто
акростих е:

Ти, преподобна Марїю,
помагаѣ.

Преподобна майко
Марїю, моли Бога за
нас!

Ти ми дарувай светозарна
благодат от Божия
небесен промисъл, та
да избегна мрака на
страстите и усърдно да
възпявамъ прекрасните
подвизи, Марїю, на
твоя живот!

Запѣвъ: Прѣвнаа мѣти
маріе, молѣ бѣа ѡ насъ.

Маріи: Приклѣньшиа
хрѣтѣвъмъ бжѣстѣннмъ
закѣнмъ, къ семѣ
прѣстѣпѣла еси,
сладоустей недержимаа
стремленіа ѡстѣвнши,
и всѣкъю добродѣтель
всѣлгоговѣннъ, ѣкъ
едѣнѣ испрѣвила еси.

Запѣвъ: Прѣвнѣ ѡтче
андрее, молѣ бѣа ѡ насъ.

Андрѣю: Млѣтвами
твоими насъ, андрее,
избѣви страстѣй
везчѣстнмъ, и црѣтѣа
нынѣ хрѣтѣа ѡбщники
вѣрою и любовію
воспѣвающіа тѣ, славне,
покажи, молимеа.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Като се покори на
Христовия божествен
закон, ти изостави
необузданите
стремления към
удоволствията и
пристъпи към Христа, и
с всецяло благоговение
изпълни всички
добродетели като една.

Преподобни отче
Андрее, моли Бога за
нас!

С твоите молитви
избави ни, Андрее, от
позорните страсти и
молим се, славни, яви
сега нас, които с вяра
и любов те възпяваме,
участници в Царството
Христово.

Слава, тръченз:

Превѣстѣннаѧ трѣце, во
ѣдѣницѣ поклонѧемаѧ,
возмѣ брѣмѧ ѿ менѣ
тѧжкое грѣхѣвное, ѡ
ѡакво блѣговѣробна, дѧждь
мѣ слѣзы ѡумилѣнѧ.

И нынѣ, вѣторѣченз:

Бѣе, надеждѣ ѡ
предстѧтельствѣ тебѣ
поѡщѣхъ, возмѣ
брѣмѧ ѿ менѣ
тѧжкое грѣхѣвное,
ѡ ѡакво блѣща чѣтаѧ,
каѡщасѧ прѣимѣ ма.

Пѣснь ѿ.

Ирмосъ: вонмѣ нѣо,
ѡ возглаголю, ѡ
воспоѡ хрѣта, ѿ дѣвы
плѣтѣю прѣдшаго.

вонмѣ нѣо, ѡ возглаголю,
землѣ, вѣншѧи гласъ,
каѡщѣиѧ къ вѣсѣ ѡ
воспѣваѡщѣи ѣго.

Слава: Троице

вечностьсѣствующа,
на Кѡято като на Бог
Един се кланяме,
снѣми от мене тежкѣ
греховно брѣме и като
благосѣрдѣчна, даѣ ми
слѣзы на умилѣние!

И сега: Богородице,
надеждѣ и застѣпнице
на онѧ, коѣто те
възпяват, снѣми от мене
тежкѣ греховно брѣме
и като чѣста Владѣчица,
прѣими ме в покаяние.

Песен 2.

Ирмос: Чуй, небе, и аз
ще заговоря и Христа
ще възпя, дошѣл в плѣт
от Дева.

Чуй, о небе, и аз ще
заговоря, чуй, земь,
гласа на каѣщѣя се прѣд
Бога и възпяващѣя Го.

Вонмѣ ми, бжже, спсе
моѣмъ млѣтвнымъ твоѣмъ
ѡкомъ, и прїимѣ моѣ
тѣплое исповѣданїе.

Богрѣшнѣхъ паче всѣхъ
человѣкъ, єдинъ
богрѣшнѣхъ тебѣ: но
оущедри ѡко бгѣ,
спсе, творенїе твоѣ.

Вѣра мѣ слѣхъ
ѡбдержитѣ, блгѡтробнѣ
гдн: но ѡко петрѣ, и
мнѣ рѣкъ простри.

Слѣзы влѣдницы,
щедре, и ѡзъ предлагану:
ѡчїти мѣ, спсе,
блгѡтробїемъ твоѣмъ.

Ѡмрачнѣхъ дѡшевною
красотѣ страстей
сластьми, и всѣческѣ вѣсь
оумъ перестъ сотворнѣхъ.

Погледни на мене,
Боже Спасителю мой, с
Твоего милостиво око
и приеми моята гореща
изповед.

Единствен аз пред Тебе
повече от всички хора
сѣгреших: но като Бог,
Спасителю, смил се
над Твоего създание.

Буря от зло бушува в
мене, премилостиви
Господи: но както на
Петър, и на мене подай
ръка.

И аз пред Тебе сълзите
на блудницата проливам,
Милостивий: Спасителю
мой, очисти ме по
Твоего добросърдечие.

С услаждане от
страстите душевната
си красота превърнах
в мрак и целия си ум
докрай превърнах в
прѣст.

Раздрáхъ нѣнѣ
о́дежда моѹ пѣрвѹю,
ѹже мѣ нѣткѣ
зидѣтель нѣначѣла,
и ѿтвѣдъ лежѹ нѣгъ.

Ѡблекóхъсѣ въ раздрáннѹю
рѣзѹ, ѹже нѣткѣ
мѣ смѣнѣ совѣтомъ,
и стыждѣсѣ.

Воззрѣхъ на садóбнѹю
красотѹ и прельстѣхъсѣ
оумомъ: и ѿтвѣдъ лежѹ
нѣгъ, и срамлѣюсѣ.

Дѣлаша на хрѣвтѣ
моѣмъ всѣ начѣльницы
страстѣи, продолжѣюще
на мѣ беззаконїе нѣхъ.

Погвѣхъ первоздѣннѹю
добротѹ и бл҃голѣпїе
моѣ, и нѣнѣ лежѹ
нѣгъ, и стыждѣсѣ.

Раздрах първоначалната
одежда, що бе ми
изтъкал Създателят в
началото и гол лежа
сега.

Навякох дрипавата
дреха, която с коварен
съвет ми изтъка змията
и цял съм в срам.

Погледнах красотата
на дървото и моят ум
се прелъсти, затуй сега
лежа без дреха и цял съм
в срам.

Всички господари на
страстите превиваха
гърба ми и вършеха
безспир над мене
беззаконията си.

Аз погубих
първосъздадената моя
красота и благообразие,
и сега лежа гол и се
срамувам.

ОШИВА́ШЕ КÓЖНЫА
РЪЗЫ ГРѢХЪ МНѢ,
ЎБНАЖ́ВЫЙ МА ПѢРВЫА
ВГОТКА́ННЫА О́ДЕЖДЫ.

УБЛОЖ́ЕНЪ Ж́СМЪ
ЎДѢА́ННЕМЪ СТВДА́, Я́КОЖЕ
Л́СТВ́ЕМЪ СМОКÓВНЫМЪ,
КО У́БЛИЧ́ЕН́Е МО́УХЪ
САМОВЛ́СТНЫХЪ СТРАСТ́ЕЙ.

УДѢА́ХСЯ ВЪ СРА́МНЮ
РЪЗЪ, И У́КРОВАЛ́ЕННЮ
СТВДНУ, ТЧ́ЕН́ЕМЪ
СТРА́СТНАГУ И
ЛЮБОСЛА́СТНАГУ ЖИВОТ́А.

УСКВЕРН́ИХЪ ПЛÓТН
МОЕА́ РЪЗЪ И У́КАЛ́АХЪ
Ж́ЖЕ ПО У́БРАЗЪ С́ПСЕ,
И ПО ПОДÓБИЮ.

ВПАДÓХЪ ВЪ СТРА́СТНЮ
ПА́ГУБЪ И ВЪ ВЕЩ́ЕСТВЕННЮ
ТЛЮ́, И У́ТОЛѢ ДО НЫ́НѢ
ВРА́ГЪ МНѢ ДОСЛАЖДА́ЕТЪ.

Грехът ми шиеше
кожена дреха, след като
сне от мене предишната
одежда, от Бога
изтъкана.

Обвит съм с дрехата
на срама като с
листа от смокиня - за
изобличение на моите
самоволни страсти.

В срамна дреха се
облякох, позорно
окървавена от струите
на живота, отдаден на
страсти и наслаждения

Дрехата на плътта си
оскверних, Спасителю,
и Твоя образ и подобие
очерних в мене.

Попаднах в мъката
на страстите и
вещественото тление,
и от тогава досега
врагът ме измъчва.

ЛЮБОВЕЩНОЕ И
ЛЮБОМЛѢННОЕ ЖИТІЕ,
НЕВОЗДЕРЖАНІЕМЪ СПСЕ
ПРЕДПОЧЕТЪ НЫНѢ,
ТЯЖКИМЪ ВРЕМЕНЕМЪ
ШЛОЖЕНЪ СЯ.

ОУКРАСИХЪ ПЛОТСКІЙ
ШБРАЗЪ СКВЕРНЫХЪ
ПОМЫШЛЕНІЙ РАЗЛИЧНЫМЪ
ШЛОЖЕНІЕМЪ, И
ШСВЯДАЮСА.

ВНѢШНИМЪ ПРИЛѢЖНО
БЛГОУКРАШЕНІЕМЪ
ЕДИНѢМЪ ПОПЕКОУСА,
ВНУТРЕННЮ ПРЕЗРѢВЪ
БГОШБРАЗНЮ СКИНИЮ.

ВОШБРАЗІВЪ МОИХЪ
СТРАСТЕЙ ВЕШБРАЗІЕ,
ЛЮБОСЛАСТНЫМИ
СТРЕМЛЕНІИ ПОГВѢИХЪ
ОУМА КРАСОТѢ.

Като предпочетох,
поради
невъздържанието
си, любовта към
вещественото и
привързаността към
притежанията в живота,
аз, Спасителю, сега се
превивам под тежко
бреме.

Аз украсих плътския
кумир с пѣстро облекло
от гнусни помисли и
сега съм осъден.

Като се грижех усърдно
само за външното
украшение, аз
пренебрегнах устроената
по Божия образ обител.

Приех върху си
безобразния печат на
страстите и красотата
на ума погубих в
похотливите стремления.

Погрѣбѡхъ пѣрваго ѡбразѡ
добрѡтѣ спсе ст҃растѣмнѣ,
ѡже ѡкѡ нногдѣ драхмѣ,
взыскѡвхъ ѡбръщѣни.

Согрѣшнѡхъ, ѡкоже
владнѣца вопѣю ти:
ѣдинѡхъ согрѣшнѡхъ тѣбѣ,
ѡкѡ мѣро прѣимнѣ
спсе и моѡ слѣзы.

Поползѡхъ ѡкѡ
дѣдѡ владнѡ, и
ѡсквернѣхъ: но ѡмыи
и мене спсе, слезѡми.

Очисти, ѡкоже мытарѣ
вопѣю ти: спсе ѡчисти
мѡ, никтѡже бо ѡщипнѡхъ
нѣз ѡдѡма, ѡкоже ѡзѡ
согрѣшнѡхъ тѣбѣ.

Спасителю, чрез
страстите си аз
погрѣбахъ красотата на
първосъздадения образ
- нея Ти потърси като
[изгубената] драхма и
намери.

Съгрѣших, - викам към
Тебе като блудницата,
- съгрѣших единствен
аз пред Тебе, приеми,
Спасителю, от мене,
съзѡзи наместо миро.

Подхлъзнах се като
Давид и паднах в блуд,
и оскверних се, но,
Спасителю, умий и мене
със съзѡзи.

Очисти, Спасителю,
- като митарѣ викам
към Тебе, - очисти
ме, защото аз
съгрѣших пред Тебе
тъй, както никой от
чедата Адамови не е
съгрѣшавал.

НѢ СЛѢЗЪ, НИЖѢ ПОКАЌНІА
ИМАМЪ, НИЖѢ ОУМНЛЕНІА:
САМЪ МНѢ СІА СПѢСЕ,
ИАКЪ ВГЪ ДАРУЙ.

ДВЕРЬ ТВОЮ НЕ ЗАТВОРИ
МНѢ ТОГДА, ГДИ, ГДИ:
НО ѠВЕРЗИ МНѢ СІЮ
КАЮЩЕМУ СЯ ТБѢ.

ЧЛѢКОЛЮБЧЕ ХОТЯИ
ВСТѢМЪ СПѢСТИ СЯ, ТЫ
ВОЗЗОВІ МЯ, И ПРИМИ
ИАКЪ ВЛГЪ КАЮЩАГО СЯ.

ВНУШИ ВОЗДУХАНИА
ДУШИ МОЕА, И ОЧИЮ
МОЕЮ ПРИМИ КАПЛИ
СПѢСЕ, И СПѢСИ МЯ.

Запѣвъ: Престѣла
вѣце, спѣси насъ.

Бѣгородиченъ: Пречѣтаа вѣце
дѣво, єдина всепѣтаа,
моли прилѣжнво во
ѣже спѣсти ся намъ.

Нито сълзи, нито
покаяние, нито умиление
няма у мене, но Самичък
Ти, Спасителю, като Бог,
ми дарувай това.

Господи, Господи, не
затваряй в оня час пред
мене Твоята врата, но
отвори я за мене, каещия
се пред Тебе.

Човеколюбецо, Който
желаеш спасението на
всички! Призови ме и,
като Благ, приеми мене,
каещия се.

Спасителю, чуи
стенанията на душата
ми и приеми сълзите на
очите ми и ме спаси.

Пресветая Богородице,
спаси нас!

Пречиста Богородице
Дево, единствена
възпявана от всички,
усърдно се моли да се
спасим!

Ирмосъ: ВѢДИТЕ ВѢДИТЕ,
ѢКЪ ѦЗЪ ѦСМЪ БГЪ: МАННЪ
ѠДОЖДѢВЫЙ, И ВѠДЪ ИЪ
КАМЕНЕ ИСТОЧѢВЫЙ ДРѢВЛЕ
ВЪ ПЪСТЫНИ ЛЮДЕМЪ
МОИМЪ ДЕСНИЦЮ ѦДИНОЮ,
И КРѢПОСТЮ МОЮ.

ВѢДИТЕ ВѢДИТЕ, ѢКЪ
ѦЗЪ ѦСМЪ БГЪ: ВЪШАЙ
ДЪШЕ МОѦ ГДА ВОПІЮЩА,
И ОУДАЛИСА ПРЕЖНАГЪ
ГРѢХА, И БОИСА ѢКЪ
НЕВМѢТНАГЪ, И
ѢКЪ СВДИИ И БГА.

Комъ оуподобилася
ѦСИ многогрѣшна
ДЪШЕ, ТОКМЪ ПЕРВОМЪ
КАИНЪ, И ЛАМЕХЪ ОНОМЪ,
КАМЕНОВАВШАМЪ ТѢЛО
СЛОДѢЙСТВЫ, И ОУБѢВШАМЪ
ОУМЪ БЕЗСЛОВЕСНЫМИ
СТРЕМЛЕНЬМИ.

Ирмос: Видите, видите,
че Аз съм Бог, Който
в древност като дъжд
излях манната и в
пустинята източих
за Моя народ вода от
камъка чрез едничката
Моя десница и сила.

«Видете, видите, че Аз
съм Бог!» Слушай
внимателно, душо
моя, Господа, казващ
това: отстрани се от
предишния грях и се
бой от Господа, като от
неподкупен Съдия и Бог.

На кого си се уподобила,
душо многогрешна?
Точно на древните
Каин и Ламех, понеже
с камъните на зли дела
съсипа тялото си и уби
ума си с безсловесни
желания.

Всѣ прѣжде закона
претѣкши, ѿ дѹше! сѣдѹ
не оꙋподобилася єси, ни
єноса подражала єси,
ни єноха преложєніємъ,
ни нѡа: но ѡбѣлася єси
оꙋбога праведныхъ жїзни.

Єдина ѡвѣрзла єси хлѣви
гнѣва, вѣга твоєгѡ,
дѹше моѡ, ѡ потопїла
єси всю, ѡкоже зємлю
плѡть, ѡ дѣлїнїа, ѡ
житїє, ѡ пребыла єси внѣ
спїсїтельнагѡ ковчєга.

Ивжа оꙋбїхъ, глаголетъ,
вз ѡзвѹ мнѣ, ѡ юношѹ
вз стрѹпъ, ламѣхъ
рыдала вопїаше, ты же
не трепѣцєши ѿ дѹше
моѡ, ѡкалѣвши плѡть,
ѡ оꙋмъ ѡсквернївши.

Ти, душо, премина
покрай всички преди
Закона, ала нито се
оприличи на Сит, нито
подражава на Енос, ни
на Енох чрез духовно
преселване, нито на Ной,
но си остана чужда за
живота на праведните.

Ти сама, моя душо, си
отвори бездната с гнева
на своя Бог и с потоп
удави - както Той земята,
- тялото, делата и живота
си, и остана извѣн
спасителния ковчег.

«Аз убих мъж - казваше
Ламех с плач и ридание
- и си причиних рана,
убих младеж и си
причиних струпеи». А
ти, о, моя душо, изобщо
не трепериш, макар да
си изкаляла плътта си и
осквернила ума си.

Ѽ какъ поревновѣхъ
ламѣхъ, первомъ оубійцѣ,
дѣшъ ѣкѡ мъжа, оумъ
ѣкѡ юношъ, ѣкѡ
брѣта же моегѡ тѣло
оубіѣхъ, ѣкѡ кѣинъ
оубійца, лювослѣстными
стремлѣньми.

Стѡлпъ оумъдрѣла ѣси
создѣти Ѽ дѣше, и
оутвержденіе водръзѣти
твоѣми похотѣми,
ѣще не бы зиждѣтель
оудержалъ совѣты твоѣ,
и низвергъ на зѣмлю
оухищрѣніѣ твоѣ.

Оумъзвѣхъ, оумъраннхъ,
сѣ стрѣлы вражіѣ
оумъзвѣвшыѣ мою дѣшъ и
тѣло: сѣ стрѣпи, гноѣніѣ,
омрачѣніѣ, копійтѣ
рѣны самовольныхъ
моихъ страстѣй.

О, какъ станахъ ревнителъ
на Ламехъ, древнѣя убиецъ,
като убихъ душата си,
както той уби мъжа, ума
си, както той - младежа;
тялото си, както убиецѣтъ
Каинъ погуби брата
си, със собствените
сладострастни устреми.

Стѣлбъ ти намисли да
изсидашъ, о, душо, и
твърда основа щеше да
поставишъ на похотите
си, ако Творецѣтъ не беше
възпрѣялъ твоите замисли
и не бе съборилъ наземи
хитрите ти кроежи.

Покрихъ се съ рани и язви:
ето ги вражите стрѣли,
пронизали душата ми
и тялото ми, ето ги
струпеите, гнойните
рани, омрачѣніето - викатъ
язвите на самоволните ми
страсти.

Ўдождѣ гдѣ ѿ гдѣ ѻгнь
иногда, на беззаконіе
гниѣвающеѣ сожегъ
содомляны: ты же ѻгнь
вжегъ еси геенскій,
вх неможѣ имашн, ѿ
дѣше, сожещійсѧ.

Разумѣйте и видите,
яко азъ есмь бгъ,
испытаяи сердца,
и оумъчаяи мысли,
обличаяи дѣлаи, и
попалаяи грѣхн, и сѣдаяи
сърцѣ, и смиренѣ, и нищѣ.

Заповѣз: Прѣбная мѣти
маріе, молн бга ѿ насѣ.

Прѣбнѣи: Простѣрла
еси рѣцѣ твоѣ кз
щѣдромѣ бгѣ, маріе,
вх бѣзднѣ сѡлз
погрѣжѣемаѣ: и якоже
петрѣ члѣвѣколюбнѡ, рѣкѣ
вжѣстѣннѡ прострѣ, твоѣ
ѡбращѣніе всѧческн искій.

В древност Господ
прати като дъжд огън
от Господа, за да
изгори отвратителното
беззаконие на
содомляните, а ти, душо,
сама си разпали геенския
огън, в който ще гориш.

Разберете и вижте, че
Аз съм Бог, Който
изпитва сърца, обуздава
мисли, изобличава дела,
изпепелява като с огън
грехове и защитава
сирак, унижен и беден.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Тънейки в бездната
на злото, ти, Марийо,
ръцете си протегна
към щедрия Бог и
Той - както на Петър
човеколюбиво - простря
към теб божествена ръка,
всячески искайки да се
обърнеш.

Запѣвъ: Прѣбнаѧ мѣти
маріе, молнѣ бѣга ѡ насѧ.

Марін: Вскѣмъ оусердїемъ
и любовію притеклѧ
ѣси хрѣтѣ, первыи
грѣхѧ пѣть ѡвращши,
и въ пѣстынѧхъ
непроходимыхъ
питѧющимъ, и тогѡ
чистѣ совершѧющимъ
вѣѣтвеннымъ заповѣди.

Запѣвъ: Прѣбне Ѡтче
андрее, молнѣ бѣга ѡ насѧ.

Андрей: Видимъ, видимъ
члѣвѣколюбіе, ѿ душѣ, бѣга
и влѣки: сегѡ ради прѣжде
концѧ, томѣ со слезѧми
припадѣмъ вопїюще:
андрее мѣтвѧми,
спсе помилѣи насѧ.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

С цялото си усърдие и
любов ти прибягна към
Христа, като напусна
първия греховен
път и обитаваше
в непроходимите
пустини, и в чистота
изпълняваше Неговите
божествени заповеди.

Преподобни отче
Андрее, моли Бога за
нас!

Да видим, да видим,
душо, човеколюбието на
[нашия] Бог и Владика
- та да паднем ничком
пред Него, като викаме:
по молитвите на Андрей,
Спасителю, помилуй ни!

Слава, тръченз:

**Безначалнаа,
несозданнаа тръце,
неразделнаа едѣнице,
кающася мѣ прѣимнѣ,
согрѣшивша спси: твоѣ
ѣсмь созданиѣ, не прѣзри,
но пощади, ѣ ѣзбави мѣ
ѡгненнаго ѡсѡжденїа.**

Ѣ нынѣ, вѣгородиченз:

**Пречѣтаа влѣце
вѣгородительнице, надеждо
къ тебѣ притекающихъ,
ѣ пристанице свщныхъ
въ вѣри, млтвѣваго ѣ
создателя, ѣ сна твоего,
ѡумилостиви ѣ мнѣ
млтвами твоими.**

Пѣснь ѣ.

**Ѣрмосъ: На недвижимѣмъ
хрѣтѣ, камени заповѣдей
твоихъ ѡутверди
моѣ помышленїе.**

Слава: Безначална,
несътворена Троице,
неразделна Единице,
приеми ме каещия се,
спаси ме, съгрѣшилиа
- аз съм Твое създание,
не ме презирай, но
пощади ме, избави ме от
осъждането на огън.

И сега: Пречиста

Владичице,
Богородителко, Надежда
на прибъгващите към
Тебе и Пристан за
обзетите от буря, с
Твоите молитви склони
на милост и към мене
милостивия Твой
Създател и Син.

Песен 3.

Ирмос: Върху
непоклатимия камък
на Твоите заповеди,
утвърди, Христе, моите
мисли.

Огнь ѿ гда́ иногдѧ
гдѧ ѡдождѣвъ, зѣмлю
содомскѡю прѣжде попалѣ.

На горѣ спаса́йся, дѡшѣ,
ѣкоже лѡтѣ Ѧный, ѡ
въ сигѡрѣ оу́гонзѣи.

Бѣгай запалѣнѣа, Ѧ
дѡшѣ, бѣгай содомскагѡ
горѣнѣа, бѣгай тлѣнѣа
бѣтвеннагѡ пла́мене.

Исповѣдаюся тебѣ, спсе:
согрѣшнѣхъ, согрѣшнѣхъ
тнѣ: но ѡсла́ви, ѡста́ви
мнѣ, ѣкѡ блѡгѡтробѣнѣ.

Согрѣшнѣхъ тебѣ ѣдинѣ
ѣзѣ, согрѣшнѣхъ пѣче
всѣхъ, хрѣте спсе, да
не прѣзриши мене.

Ты ѣси́ пѣстырь добрый,
взыщи мене ѣгнца,
ѡ заблѡждшагѡ да
не прѣзриши мене.

Огнь от Господа в
древност Господ изсипа
и земята содомска
изпепели.

В планината се спасявай,
душо, като древния Лот
и бързай към Сигор.

Бягай от пламъците,
душо, бягай от огъня
содомски, бягай от
унищожавация пламък
Божий.

Изповядавам Ти се,
Спасителю: съгрѣших,
съгрѣших пред Тебе, но
облекчи, прости ми като
благосърдечен.

Съгрѣших пред Тебе
едничѣкъ аз, съгрѣших
повече от всички,
Христе Спасителю: не
ме презирай!

Ти си добрый Пастир,
потърси мене, агнето,
и не презирай мене,
заблудения.

Ты єси сла́дкій, і́же, ты
єси создáтель мой: въ
тебѣ, спсе, ѡправдáюся.

Запѣвъ: Пресѣ́ла трѣ
вѣе́ на́шх, сла́ва тебѣ́.

Трѣченъ: ѿ трѣце́ є́динице
вѣе́! спси́ насъ ѿ
преле́сти, и́ искуше́ній,
и́ ѡвсто́лній.

Запѣвъ: Пресѣ́ла
вѣе́, спси́ насъ.

Бѣгѣнченъ: Ра́дуйся,
вѣгпріа́тнаа оу́тробо,
ра́дуйся, прѣ́оле
гдѣнь, ра́дуйся, мѣ́ни
жизни на́шея.

Ирмосъ: Оу́тверди́ гдѣни,
на ка́мени за́повѣдей
твои́хъ подвѣ́гшееся
сѣрдце моє́, ѡ́къ є́динъ
сѣ́х є́си, и́ гдѣ́.

Ти си моят пресладък
Иисус, Ти си моят
Създател: в Тебе,
Спасителю, ще бъда
оправдан.

Пресветая Троице, Боже
наш, слава на тебе!

Троичен: О, Троице,
Единице, Боже! Спаси ни
от заблуди, от изкушения
и от опасности.

Пресветая Богородице,
спаси нас!

Богородичен: Радвай
се, приела Бога в себе
си утробо, радвай се,
Престоле Господен,
радвай се, Майко на
нашия Живот!

Ирмос: Утвърди,
Господи, колебащото се
мое сърце върху камъка
на Твоите заповеди,
защото Ти единствен си
Свят и Господ.

Источникъ живота
стѣжѣхъ тебѣ, смѣрти
низложителѣ, и копїю
ти ѿ сѣрдца моего
прѣжде концѣ: согрѣшихъ,
ѡчисти и спси мѣ.

При нѡи, спсе,
блѣдствовавши
подражѣхъ, ѡнѣхъ
наслѣдствовавъ ѡсѣжденїе,
въ потѡпѣ погрѣженїѣ.

Согрѣшихъ, гдѣ,
согрѣшихъ тебѣ,
ѡчисти мѣ: нѣсть во
мнѣ кто согрѣши въ
человѣцѣхъ, ѣгоже не
презвдохъ прегрѣшенїи.

Хама ѡнаго дѡше,
отцеубїйца подражѣвши,
срама не покрѣла еси
искреннаго, вспѣть
зрѣ возвратѣвши.

В Тебе, Победителя
на смѣрти, аз намерих
Изор на живота и
преди да умра, аз от
сърце викам към Тебе:
сърших, очисти ме и
ме спаси.

Спасителю, аз
подражавах на
разблудните Ноеви
сѣвременници и
наследих тяхното
осѣждане: да бѣда
погланат от потопа.

Сърших, Господи,
сърших пред Тебе,
очисти ме, защото няма
между хората грешник,
когого да не съм
надминал със своите
прегрешения.

Ти подражава, душо, на
бащиния убиец Хам: ти
не прикри срамотата на
ближния, като се върна
гледайки назад.

Бл҃гословѣніѧ сімова
не наслѣдоуала єси
дѹшѣ ѡкаїннаѧ: ни
пространное ѡдержаніе,
їакоже іафедѧ имѣла єси
на землѣ ѡставленіѧ.

Ѧ землѣ харранѧ,
нзѣди ѿ грѣхѹ дѹшѣ
моѹ, градѣ въземлю
точащю приноживѣтное
нетлѣніе, ѣже авраамѧ
наслѣдствоуа.

Авраама слышала єси
дѹшѣ моѹ, дрѣвле
ѡставльша землю
отѣчества, и бѣвша
пришельца, сегѡ
произволѣнію подражай.

Оу двѣ мамврійскаго
оучредивъ патриархъ
їгглы, наслѣдствоуа
по старости
ѡбѣтованіѧ ловитвѹ.

Ти, окаяна душо, не
наследи Симовото
благословение, нито,
подобно на Яфет
обширно владение
на земята - прошка на
греховете.

Излез от земята Харан,
душо моя, излез от греха
и иди в земята, кѣдето
извира вечноживо
нетление и която
Авраам наследи.

Ти си слушала, душо
моя, как в старо време
Авраам остави бащината
си земя и стана скитник.
Подражавай на неговата
решителност.

Патриархът, като
угости Ангелите под
Мамврийския дѣб,
обещание придоби на
старост, като улов.

Сщѣнника вѣжѣа, и црѣа
оуѣдинѣна, хрѣтово подобѣе,
вз мѣрѣ житѣа, вз
человѣцѣхъ подражѣа.

Не вѣди стѣлбъ славы
дѣше, возвратѣвшисѣ
вспѣть: ѡбразъ да
оустрашитѣ тѣ
содомскѣй, горѣ вз
сигѣрѣ спѣаисѣа.

Запалѣнѣа ѣакоже лѣтъ,
вѣгай дѣше моѣ грѣхѣа:
вѣгай содомы и гомѣрры,
вѣгай пламене всѣакагѣ
везсловѣснагѣ желѣнѣа.

Помѣлѣи гдѣи, помѣлѣи
мѣа, вопѣю ти, ѣгда
прѣидѣши со ѣггѣлы
твоѣми, воздѣти всѣмѣ
по достоѣнѣю дѣѣнѣи.

На Божия свещеник
и усамотѣния цар
Мелхиседек - подобие
Христово, житие в мир
сред човѣците, - [о, душо]
подражавѣа!

Не ставѣа стѣлбѣ от сол,
о, душо, обрѣщѣайки очи
назад; нека те плаши
примерѣт содомски, а ти
бѣгай за спасѣние нагоре,
към Сигѣрѣ.

Бѣгай душо моя, като
Лѣт, от пожара на
грѣха, бѣгай от Содѣм и
Гѣмѣра, бѣгай от огнѣа
на всѣако безсловѣсно
желѣние.

Господѣи, вѣкам към
Тебѣ, помѣлѣвай,
помѣлѣвай мѣа, когато
дойдѣши с Твоѣте ѣнгѣли
да въздѣдѣши на всѣаки
спѣред достоѣнството на
технѣте дѣла.

Молѣніѧ вѣко, твѣѣ
поушнѣх не ѡвѣржи: но
оушѣдри члвѣколюбче,
и подаждь вѣроу
просѣщымъ ѡставлѣніе.

Запѣвъ: Прѣвнаѧ мѣти
маріе, молѣ вѣга ѡ насѣ.

Прѣвнѣй: Содержимъ ѣсмь
вѣроу, и треволнѣемъ
согрѣшѣній, но самѧ мѧ
мѣти нынѣ спѣи, и кѣ
пристѧнищѣ вѣжѣтвеннаго
покаѣніѧ возведѣ.

Запѣвъ: Прѣвнаѧ мѣти
маріе, молѣ вѣга ѡ насѣ.

Маріи: Рѣвское молѣніе и
нынѣ прѣвнаѧ принѣши
ко вѣлгоубрѣвнѣй
мѣтвами твоими
вѣцѣ, ѡвѣрзи мѣ
вѣжѣтвеннаѧ вхѣды.

Запѣвъ: Прѣвне отче
андрѣе, молѣ вѣга ѡ насѣ.

Недей отхвѣрля, о,
Владико, моленіята на
възпяващитѣ Те, но яви
Твоята милост и на тия,
които с вяра просят, дай
прощение.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

От бурята и мощните
вълни на грехове обзет
сѣм, майко; но ти сама
сега ме избави и доведи
в пристанището на
божественото покаяние.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Възнеси и сега,
преподобна, чрез
твоите молитви към
милостивата Богородица
рабската ми молба и
отвори ми вход към Бога.

Преподобни отче
Андрее, моли Бога за нас!

Андрѣю: Твои́ми мѣтвами
дѣрѣи ѿ мнѣ ѡставлѣнїе
долгѡвѣз, ѿ Андрѣе,
крѣтскѣй предсѣдѣтелю!
пока́нїѧ во тѣ
таѣнникѣх прензрѣднѣй.

Глава, трѣченз: Трѣце
прѡстѧ, несъздадена Троице,
безначальное естество,
вѣ трѣце пѣвѧема
ѡпостѧсеи, спси ны
вѣброу поклонѧющыма
держѧвѣ твоѣй.

И нынѣ, вѣгородиченз: ѿ
ѡца безлѣтна сѧ, вѣ
лѣто вѣгородителнице,
ненскѡмѡжнѡ родилѧ
еси, странное чѡдо,
превѣвши дѣла, доѡци.

Ирмосъ: Оутверди гди,
на камени заповѣдей
твоихъ, подвигшеся
сердце мое, ѡкѡ единъ
стѣх еси ѿ гди.

С твоите молитви дари
и на мене прошка на
греховете, Андрее,
предстоятелю на Крит,
защото ти изрядно
въвеждаш в тайната на
покаянието.

Слава: Проста,
несъздадена Троице,
безначално естество,
възпявано в три Ипостаси,
спаси нас, които с вяра се
прекланяме пред Твоего
могъщество.

И сега: От предвечен Отец
без мъж си родила във
времето Син, Богородице
- о дивно чудо! - и си Го
кърмила, пребъдвайки
дева.

Ирмос: Утвърди, Господи,
колебаещото се мое
сърце върху камъка на
Твоите заповеди, защото
Ти единствен си Свят и
Господ.

Следват седални и четвърта песен
от триодните трипеснеци, подир
която започва четвърта песен на
Великия канон.

ПѢСНЬ Д.

Ирмосъ: Оуслыша прророкъ
пришествїе твоѣ гдѣ, и
оубоаеа, ѣкѡ хощеши
ѡ дѣы родитиса, и
человѣкѡмъ ѣвѣтитиса,
и глаголаше: оуслышахъ
свѣхъ твоѣ, и оубоахуса,
слава силѣ твоѣй гдѣ.

Дѣла твоюхъ да не
прѣзриши, созданиа
твоегѡ да не ѡстаѣиши,
правосѣде, ѣще и єдинъ
согрѣшнѣхъ, ѣкѡ челѡвѣкъ,
паче всакагѡ челѡвѣка,
члѣвѣколюбче, но ѣмаши,
ѣкѡ гдѣ всѣхъ, власть
ѡставлати грѣхѣ.

Приближаѣтсѧ, дѡшѣ,
конѣцъ, приближаѣтсѧ, и
нерадѣиши, ни готѡвишисѧ:
врѣмѧ сокрацаѣтсѧ,
востани, блнзъ при
двѣрехъ сѡдѣа єсть:
ѣкѡ сонїе, ѣкѡ цвѣтѣ,
врѣмѧ житїа течѣтъ:
что всѣ матѣмѧ;

Песен 4.

Ирмос: Чу пророкъ за
Твоего идване, Господи,
и се уплаши, че ще се
родиш от Дева и на
човеците ще се явиш, и
казваше: „Чух вестта за
Теб и се уплаших”: слава
на Твоего всемогъщество,
Господи!

Творенията Твои не
отхвърлай, не изоставяй
Твоего създание, праведни
Съдия, макар и сам, като
човек да съгрѣших повече
от всеки друг човек, но
Ти, Човеколюбецо, като
Господар на всичко,
имаш власт да прощаваш
греховете.

Приближава се краят,
душо, приближава се,
а ти нехаеш, нито се
приготвяш; ето, времето
намалява, стани, Съдията
е близо до вратите! Като
сън преминава, като цвят
увяхва времето на живота,
защо се суетим напразно?

Воспрани, ѿ души моѧ,
дѣланіѧ твоѧ, ꙗже
содѣлала еси, помышлѧй,
и сіѧ предъ лицѣ твоемъ
принеси, и капли
испѣстїи слѣзъ твоихъ:
рцы со дерзновѣніемъ
дѣланіѧ и помышленіѧ
христовѧ, и оправдайса.

Не бысть въ житїи
грѣхѧ, ни дѣланіѧ,
ни слѡбы, ꙗже ѡзъ,
спсе, не согрѣшихъ
оумомъ и слѡвомъ,
и произволѣніемъ, и
предложѣніемъ, и мыслію,
и дѣланіемъ согрѣшихъ,
ѡкѡ ѡнъ никтоже когда.

Всюду и ѡсужденъ быхъ,
ѡсюду препрѣнъ быхъ
ѡ каанный ѡ своеѧ
совѣстїи, ꙗже ничтѡже
въ мїрѣ ѡужнѣйше:
судїе избавителю мой, и
вѣдче, пощадїи и избави,
и спси мѧ раба твоего.

Пробуди се, о, душе
моя! Мисли си за делата,
що си сторила, предъ
погледа си ги тури и
нека потекаат слѣзите
ти - смело изповядай
предъ Христа делата и
мислите си, за да бъдеш
оправдана!

Няма, Спасителю, въ
живота грѣхъ, нито
деяние, ни зло, с които
да не съмъ съгрѣшилъ
било с умъ, слово или
съчувствие, с намерение,
с мисълъ или с дело, тъй
както никої другъ никога
не е съгрѣшавалъ.

Затова и съмъ осъденъ,
затова и съмъ разобличенъ,
окаяниятъ азъ, отъ съвестта
си, отъ която няма нищо
по-строга на света:
Судїя, Избавителю мой
и Всеведецъ, пощади и
избави, и спаси ме, Твоя
раба.

Дѣствѣнца, юже
вѣдѣ древле великій
вз патріарсѣхъ,
оуказаніе єсть дѣше
моѡ, дѣлательнаго
восхожденіа, развѣнаго
возшествіа: ѡще хощеши
оубо, дѣланіемъ, и
развѣмомъ, и зрѣніемъ
пожити, ѡбновіа.

Знои дневный претерпѣ
лишеніа ради патріархъ,
и мразъ ношный
понесе, на всако дѣнь
снавдѣніа творѣ, пасый,
твржданіа, работаніа,
да двѣ женѣ сочѣтаетъ.

Жены ми двѣ развѣнѣ,
дѣланіе же и развѣмъ
зрѣніи, лию оубо дѣланіе,
ѡкво многочаднѣю:
рахиль же развѣмъ, ѡкво
многотрѣднѣю: ѡкво кромѣ
тврдовъ, ни дѣланіе, ни
зрѣніе дѣше, и правнѣа.

Стѣбата, която в
древност видя Великият
сред патриарсите, е
указание, душо моя, за
възхождението чрез дела
и за възшествието с разум
- ако ли искаш да живееш
в деятелност, разумност и
съзерцание - обнови се.

Патриархът претърпя
заради лишението
дневния зной и понесе
нощния мраз, трупайки
всекидневни придобивки;
пасеше стадото, трудеше
се и работеше, за да
събере две жени.

Под две жени
разбирай деяние и
разум в съзерцанието,
многодетната Лия
[разбирай] като деяние, а
многострадалната Рахил
- като разум, защото,
душо, без трудове
нито в деянието, нито
в съзерцанието не ще
успееш.

Бди ѿ дѹшѣ моѹ!
нзрѹдствѹи ѣкоже дрѣвле
велікїи въ патріарсѣхъ,
да стѹажешн дѣлїнїе съ
рѹзѹмомъ, да вѹдѣши
оѹмъ зрѹи бѣа и
достїгнешн незаходѹщїи
мрѹкъ въ вндѣнїи, и
вѹдѣши велікїи кѹпѣцъ.

Дванадѣсѣтъ патріархѹвъ,
велікїи въ патріарсѣхъ
дѣтотворївъ, тѹинѹ
оѹтвердїи тѣбѣ лѣствїцѹ
дѣлѣтельнагѹ дѹшѣ моѹ
восхождѣнїѹ: дѣтїи, ѣкѹ
ѹсновїнїѹ: стѣпѣнн,
ѣкѹ восхождѣнїѹ,
премѹдреннѹ подложївъ.

Исѹва возненавїдѣннаго
подражѹла єси дѹшѣ,
ѹдалѹ єси прелѣстникѹ
твоемѹ пѣрвыѹ добрѹтѹ
пѣрвенствѹ, и ѹтѣческїѹ
млѣтѹы ѹпѹла єси, и
дѹѹжды поползнѹлаєѹ єси
ѹкалїннаѹ, дѣлїнїемъ
и рѹзѹмомъ: тѣмъже
нѹнѣ покаїєѹ.

Бодѹрствай, дѹшо моя,
бѹди доблестна, както
въ древност Великїи
от патриарсите, та да
придобїеш деяние и разум,
за да станеш ум, виждащ
Бога, и въ съзерцание да
проникнеш въ свещенїя
мрак, и да получиш големи
сѹкровїца.

Великїи сред
патриарсите, като роди
дванадѣсетимѹта патриарси,
тайнствено ти представи,
дѹшо моя, стѹлбата на
деятелното вѹзлизане, като
премѹдро нареди своите
деца като стѹпала, а своите
стѹпки [по тях] - като
вѹзлизане нагоре.

Дѹшо, ти подражаваше на
омразнїи Исав и отдаде
на своя прелѣстител
пѣрвородството на
пѣрвоначалната красота
и се лиши от бащинското
благословенїе, и, окаяна,
падна двоїно - и с делѹта и
с ума си: затѹва сега покаї
се!

Ѣдѡмъ и҃сѡвѣ наречѣа,
крайнѡгѡ радн
женонѣистовнагѡ
смѣшѣнїа:

невоздержанїемъ во
прїснѡ разжигаемъ, и҃
сластьми ѡскверняемъ,
Ѣдѡмъ именованъ, ѣже
глаголетъ разжженїе
дѡшнѣ любогрѣховныа.

И҃ова на гно҃нци
слышавши, ѿ дѡшѣ моѡ,
ѡправданъ бо еа, тогѡ
мѡжетъ не поревновала
ѣснѣ, твѣрдагѡ не имѣла
ѣснѣ предложенїа, во
всѣхъ ѡже вѣснѣ, и҃
и҃мже и҃скѡсилася ѣснѣ, но
ѡбнѣлася ѣснѣ нетерпѣлива.

И҃же перѣче на престѡлѣ,
нагъ нынѣ на гно҃нци
гно҃енъ: многїи въ чадѣхъ
и҃ славыи, безчаденъ
и҃ бездѡмокъ напри҃снѡ:
палатѣ ѡ҃бѡ гно҃нице, и҃
внѣсрїе стѣпы вѣнѣаше.

Исав бе наречен Едом,
поради крайната
си любодейна
похот към жените:
понеже непрестанно
се разпалваше в
невъздържание и се
сквернеше в сладострастие,
Едом бе той назван,
което значи: разпаленост
на грехолюбивата душа.

Макар и да си чувала,
душо моя, за Иов, който
на сметицето бе оправдан,
ти не показа ревност
към мъжеството му, ти
нямаше твърда решимост
[да вършиш] всичко,
което знаеш и чрез което
бе изпитана, но прояви
нетърпеливост.

Тоя, който преди седеше
на престол, сега лежи
в сметта гол и изранен;
който имаше много деца
и беше знатен, изведнъж
стана бездетен и бездомен:
[но] той прие сметицето
като палат, а раните си
като бисери.

Царскимъ достѣнствомъ,
вѣнцѣмъ и багреницею
оубѣланъ, многоимѣнный
человѣкъ и прѣвнѣй,
богáтствомъ кипѣ
и стады, вnezáпѣ
богáтства, славы царства
оубищáвъ лишísа.

Аще праведенъ бáше
Онъ, и непороченъ пáче
всѣхъ, и не оубѣже
ловленíа льстíи багъ и
сѣти: ты же грѣхолоубíва
свщи оуба́ннаа душè,
что сотвориши, аще
чесомъ о недовѣдомыхъ
слъчítса нани́ тебе;

Тѣло осквернísа,
духъ оуба́лса, вѣсь
оубрѣпíхса: но íкв
врачь хр́тè, оубо́
пока́нiемъ моимъ
оубрачѣи, оубыи, оучисти,
покажи́ спсе мой, пáче
сне́га чистѣйша.

Човекът, който бе
облечен в царски сан, с
венец и баграница, човек
многоимотен и праведен,
живеещъ всредъ несметни
богатства и стада,
внезапно се лиши и от
богатство, и от слава и от
царство и стана сиромасъ.

Макар да беше праведен
и повече от всички
непорочен, той не
избегна уловката и
примката на лукавия;
а ти, окаяна душо,
какво ще сториш ти,
грехолоубива, ако те
сполети внезапно нещо
неочаквано?

Тялото ми е осквернено,
духът ми е изкалян, цял
съм изранен. Но като
Лекар, о, Христе, изцели
и двете чрез покаянието
ми; умий ме, очисти и ме
яви по-чист и от снега,
Спасителю мой!

ТѢЛО ТВОЕ И КРѠВЬ
распинаемый ѿ вѣхъхъ
положилъ еси слово: тѣло
оубо, да мѧ обновѣши:
крѠвь, да ѡмыеши мѧ:
духъ же предалъ еси,
да мѧ приведеши хрѣте,
твоемѹ родителю.

Богъ блага еси спсение
посредѣ земли щедре, да
спсемся. волю на дрѣвѣ
распался еси. едемъ
затворенный ѡверзема,
горнама и дольнама
тварь, ѣзыцы вси спсени
покланяются тебѣ.

Да вѣдетъ мѧ купель,
крѠвь изъ ребрхъ
твоихъхъ, вкупѣ и
питїе, источившее водѹ
ѡставленїа, да ѡбоудѹ
ѡчищаюся, помазвася
и пїа: ѣкво помазанїе и
питїе слово, животвѣчнама
твоѡхъ словеса.

Твоего Тяло и Крѣв Ти,
Слово, при распятието
Си принесе в жертва за
всички: Тялото - за да
ме обновиш; Крѣвта - за
да ме умиеш; а Дух си
предал, за да ме заведеш,
Христе, при Твоя Отец.

Ти устрои спасение
посредъ земята, Щедрїй,
за да се спасим. Ти
доброволно се распна
на дрѣвото. Заключение
Едем се отвори, всяка
твар на небето и земята и
всички спасени народи Ти
се покланят.

Купел да ми бѣде крѣвта
из ребрата Ти и питие,
от което извира вода на
прощение, та двойно да
се очистя - с пиене и с
помазване: като помазване
и питие, Боже-Слово, са
Твоите животворни слова.

НАГЪ ЁСМЪ ЧЕРТОГА, НАГЪ
ЁСМЪ И БРАКА, КЪПНУ
И ВЕЧЕРИ: СВѢТІЛЬНИКЪ
ОУГАСЕ, ІАКЪ БЕЗЕЛЕЙНЫЙ,
ЧЕРТОГЪ ЗАКЛЮЧІСА
МНѢ СПАЩУ, ВЕЧЕРА
СНѢДЕСА: ЯЗЪ ЖЕ ПО
РЪКЪ И НОГЪ СВАЗАНЪ,
ВОНЪ НИЗВЕРЖЕНЪ ЁСМЪ.

ЧАШУ ЦРКОВЬ СГЛЖА,
РЕБРА ТВОА ЖИВОНОВАА,
ИЗ НИХЪЖЕ СВЪБЫА
НАМЪ ИСТОЧНІ ТОКН,
УСТАВЛЕНІА И РАЗУМА,
ВО УВРАЗЪ ДРЕВНАГО И
НОВАГО ДВОИХЪ КЪПѢ
ЗАВѢТОВЪ, СПСЕ НАШЪ.

ВРЕМА ЖИВОТА МОЕГО
МАЛО, И ИСПОЛНЕНО
БОЛѢЗНЕЙ И ЛЪКАВСТВА: НО
ВЪ ПОКААНИИ МА ПРІИМИ,
И ВЪ РАЗУМЪ ПРИЗОВИ,
ДА НЕ БУДУ СГЛЖАНИЕ,
НИ БРАШНО ЧВЖДЕМУ,
СПСЕ, САМЪ МА ОУЩЕДРИ.

Изгонен съм от чертога,
изхвърлен съм и от
брачния пир, и от
вечерята; светилникът ми,
лишен от елей, угасна;
докато на съм се предавах,
чертогът беше заключен,
вечерята свърши: а аз, с
вързани ръце и нозе, съм
изхвърлен навън.

Като чаша прие
Църквата Твоите
животворни ребра,
от които за нас ти,
Спасителю наш, изля
двойни струи - на
прошка и на разбиране,
- изобразяващи двата
Завета, стария и новия.

Животът ми е
кратковременен и пълен
с горчиви и зли дела, но
приеми ме в покаяние и
призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о, Спасителю, над мене
се смили!

Высокоглаголивъ нынѣ
ѣсмь, жестокъ же и
сърдцемъ, хотѣи и
всѣ, да не съ фарисеемъ
ѡсѣдши мѧ, паче
же мытарѣво смиреніе
подаждь мнѣ ѣдїне
щедре, правосѣде, и
семъ мѧ сочнелн.

Согрѣшихъ, догадѣвъ
создѣ плѣти моеѧ,
вѣмъ щедре: но въ
покаѣніи мѧ прїимн,
и въ рѣзвѣхъ призовн,
да не вѣдѣ стѣжѣніе,
ни брѣшно чѣждѣмъ,
спїе, сѧмъ мѧ оущедри.

Самонствкѧнъ вѣхъ
страстѣмн, двшъ мою
вредѣ щедре, но въ
покаѣніи мѧ прїимн,
и въ рѣзвѣхъ призовн,
да не вѣдѣ стѣжѣніе,
ни брѣшно чѣждѣмъ,
спїе, сѧмъ мѧ оущедри.

Високопарен съм сега
в словата, сърцето ми
кораво е - напусто и
навсуе; не ме осъждай с
фарисея, Правосъдний,
но дай ми повече от
всичко смирението на
митаря, едничък Щедрий,
и причисли ме с него.

Извърших грях, за зло
употребих съда на плътта
си, зная, Щедрий! Но в
покаяние ме приеми и
призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о, Спасителю, над мене се
смили!

Сам идол бях на себе си
чрез страстите, вредейки
на душата си, о, Щедрий!
Но в покаяние ме приеми
и призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о Спасителю, над мене се
смили!

Не послѣшахъ гласа
твоегѡ, преслѣшахъ
писаніе твоѡ

законоположника: но въ
покаяніи мѧ прїимѣ,
и въ разумѣ призовѣ,
да не бѣдѣ стѣжаниѣ,
ни брани чуждѣмѣ,
спсе, самъ мѧ оумѣдри.

Запѣвъ: Прѣбная мати
маріе, молѣ бѣга ѡ насъ.

Прѣвнѣй: Безплѣтныхъ
жителство въ плѣти
переходѣши, блгодѣть
прѣбная къ бѣв бѣлію
воистиннѣ прїѣла еси,
вѣрнѡ ѡ чтѣщихъ
тѧ представителствѣй.
тѣмже молимъ тѧ, ѡ
всѣкнхъ напѣстей и насъ
мѣтвами твоими ижебѣи.

Запѣвъ: Прѣбная мати
маріе, молѣ бѣга ѡ насъ.

Гласа Ти не послушах, не
постѣвах по Писанието
Твое, Законодателю! Но
в покаяние ме приеми и
призови ме чрез знание,
та да не стана плячка, ни
храна на чужденеца. Сам,
о, Спасителю, над мене се
смили!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Като си се устремила
въ плѣтъ към живота
на безплѣтните,
преподобна, приела
си наистина велика
благодат от Бога;
крепко се застъпвай за
тия, които те почитат;
затова те молим: избави
ни с твоите молитви от
всякаква напѣст.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Маріи: Великихъ
взмѣстїи во глѣбнѣхъ
низвѣдшихъ, недержима
была еси, но востекла еси
пѣснми лѣшнми, къ
крайнѣи дѣланїи ѡбъ
добродѣтели преслѣвнѣ,
аггльское естество
маріе, оудивїши.

Запѣвъ: Прѣне Отче
андрее, моли бга ѡ насъ.

Андрію: Андрее, ѡтѣска
похвалѣ, мѣтвми
твоими не престай
молѣся, предстоѣ трѣцѣ
прѣжественнѣи, ѡкъ
да нзбавимся мѣчєнїа,
любовїю предстѣла
тѣ бжественнаго
всєблженне призывающїи,
крїтѣ оудобрєнїе.

Слава, трѣченъ: Нераздѣльное
существомъ, неслитное
лицы бгослѣвлю тѣ,
трѣческое єдино бжество,
ѡкъ єдиноцарственное
и сопрѣтѣльное, вопїю ти
пѣснь великѣю, въ вѣшнихъ
трегѣвѣхъ пѣснословнѣхъ.

Пропаднала на дѣното на
крайни безобразия, ти бе
необузdana; ала обзета от
възвїшен помислѣ, ти
преславно възлєзе на върха
на добродетелите чрез
крайни подвижи, Марїю,
като учуди даже ангелското
естество.

Преподобни отче Андрее,
моли Бога за нас!

Андрее, похвала на отците,
като предстоиш пред
пребожествената Троица,
не преставай да се молиш
с молитвите си да се
избавим от мъки ние, които
с любов призоваваме тебе,
всєблажени, божествени
предстоятелю и украшение
на Крит.

Слава: По същество
неразделимо и по
лица неслято, Тебе,
Троично Единно
Божество богословя,
като Единоцарствено
и Съпрестолно, Теб
пея песента велика, в
обителите горни възпявана
тройствено.

И нынѣ, вѣтородиченъ: И
раждáеши и дѣвствѣеши,
и превывáеши **Обоудъ**
естествомъ дѣа:
рождѣйсѧ **обновляйтъ**
закóны **естества,**
оутрѣба же раждáетъ, не
раждáющаѧ. **вѣъ и дѣже**
хощетъ, повѣждáетсѧ
естества чинъ: творитъ
во **элѣка хощетъ.**

Пѣснь ѿ.

Ирмосъ: Ѽ нощѣ
оутренюуща, члѣвколюбче,
просвѣтити **молюсѧ,**
и **настави и мене**
на повелѣнїѧ твоѧ:
и **научи мѧ спсе,**
творити **волю твою.**

Въ нощѣ **житїе мое**
прендохъ приенъ, тьма
во вѣсть и глѣбока
мнѣ мгла, нощъ
грѣхъ: но ѡкъ дне
сѣна спсе покажи мѧ.

И сега: И раждаш и пак
си Дева, като и в двете
състояния оставаш
девица по естество:
от Теб Родилият се
обновява законите на
естеството и ражда Го
утробата без болка.
Където Бог поиска, там
законът на естеството се
разтрогва, защото Бог
върши всичко, каквото
пожелае.

Песен 5.

Ирмос: Човеколюбецо,
моля Ти се, просвети
мене, който от
нощен час в молитва
подранявам, и настави
ме с повеленията Твои, и
научи ме, Спасителю, да
върша Твоята воля.

Живота си преминах
в непрестанна нощ,
понеже ноцта греховна
за мене бе тъма и гъста
мъгла. Но направи ме,
Спасителю, син на деня.

Рубіма подража́а
о́ка́анный ѓзъ,
соудѣахъ беззаконный
и законопреступный
совѣтъ на вѣа вышнаго,
о́скверни́въ ложе моѣ,
ѣакъ о́тчеѣ о́нъ.

Исповѣдаю́а тебѣ
хрѣ́тѣ црѣю, согрѣшнѣхъ,
согрѣшнѣхъ, ѣакъ
прѣжде іо́сифа бра́тѣа
продáвшїи, чистоты
плóдъ и цѣломъдрїа.

Ѫ сродникъвъ праведнаа
дѡша свáзáа, продáа
въ рабóтѡ слáдкїи, во
о́бразъ гднь: ты же
всá дѡшѣ, продáаа
ѣси́ слы́ми твоїми.

Подобно на Рувим и
аз окаяният извърших
престъпно и беззаконно
дело пред Всевишния
Бог, като оскверних
легло̀то си, както Рувим
оскверни ба̀щино̀то си
ложе.

Изповядавам се пред
Тебе, Христе Царю,
съгрѣших, съгрѣших,
както в древност братята,
които продадоха Йосиф
– плода на чистотата и
целомъдрието.

Душата праведна бе
вързана от сродниците
си и възлюбения бе
продаден в робство, като
предобраз на Господа;
а ти, душо, цяла си
се продала на своите
пороци.

Йосифа прáведнагw и
цѣломъдреннагw оумà
подражáй ѡка́ннаа,
и неискъснаа дъшè,
и не ѡсквернáйся
безсловéсными
стремлénьми приенw
беззакóннвущи.

Ище и въз рóвѣ пожнвè
иногда́ йосифа, вл̀ко
гд̀и, но во ѡбразъ
погребénїа и востáнїа
твоегw: азъ же что̀ тебѐ
когда́ сицевóе принесѹ;

Моисейовъ слышала
еси́ ковчѣжецъ дъшè,
водáми, волнáми
носимъ рѣчными, ѡкв
въ чертóзѣ дрéвле
вѣгающій дѣла гóръкагw
совѣта фараоннїтска.

На праведния и
целомъдрен ум на
Йосиф подражай,
окаяна и жалка душо,
и недей се осквернява
като следваш беззаконно
скотските си стремления.

Макар и в ямата да
поживя някога Йосиф,
Владико Господи,
той бе предобраз на
Твоего погребение и
възкресение: а аз ще
мога ли някога да Ти
принеса нещо подобно?

Слушала си, душо, за
ковчизата с Моисей,
която в древност се
носеше по речните води
от вълните, бягайки от
горчивата развръзка на
Фараоновия замисъл.

ИЩЕ БАБЫ СЛЫШАЛА ЕСИ,
ОУБНКАЮЩЫА ИНОГДА
ВЕЗВОЗРАСТНОЕ МВЖЕКОО,
ДШЕ ОКААНАА,
ЦЕЛОМВДРІА ДЕАНІЕ,
НЫНѢ ІАКВ ВЕЛІКІИ
МОУСЕЙ, СІИ ПРЕМВДРОСТЬ.

ИАКВ МОУСЕЙ ВЕЛІКІИ
ЕГУПТАНИНА, ОУМА
ОУАВІВШИ ОКААНАА,
НЕ ОУБІЛА ЕСИ ДШЕ:
И КАКВ ВСЕЛІШИА,
ГЛАГОЛИ, ВЗ ПВСТЫНЮ
СТРАСТЕЙ ПОКААНІЕМЗ;

ВЗ ПВСТЫНЮ ВСЕЛІА
ВЕЛІКІИ МОУСЕЙ, ГРАДН
ОУБВ ПОДРАЖАИ ТОГВ
ЖИТІЕ, ДА И ВЗ КВПИНѢ
БГОАВЛЕНІА ДШЕ, ВЗ
ВИДѢНИИ ВДЕШИ.

Нещастна душо, ако си
чувала за бабите, които
в древност изтребвали
делото на целомъдрието
- новородените момчета,
то сега, подобно на
великия Моисей, бозай
премъдрост.

Египтянина, поразил
ума, ти, окаяна душо, не
си убила, както постъпи
великият Моисей;
кажи тогава, как чрез
покаяние ще се вселиш в
пустинята без страсти?

В пустинята засели
се великият Моисей:
иди, прочее, душо, и
подражай на неговото
житие, та и ти да
съзерцаваш къпината на
богоявлението.

Иωνείονα жезла
вообража́й дѹше,
оудара́ющій море,
и ѡгнетѣва́ющій
глубинѹ, во ѡбразѣ
крѣта бж҃ественнаго:
имже мо́жеши и ты
великаа соверши́ти.

Аρώνα приноша́ше
ѡгнь бг҃ѹ, непорочный,
нелетный: но ѡфни и
фине́еса, ѡкво ты дѹше,
приноша́х чждее бг҃ѹ
ѡскверненое житїе.

Икво тѣжкїи нра́вомѣ,
φараώνѣ горькомѣ бѹхѣ
вѣко, ианни, и иамври,и,
дѹшею и тѣломѣ, и
погрѹженѣ оумомѣ:
но помози́ ми.

Представяй си жезла
на Моисей, душо, който
удари морето и сгсти
глубината му, като образ
на божествения Кръст,
с чиято помощ и ти
можеш велики дела да
извършиш.

Аарон принасяше
на Бога непорочен и
истинен огън, а Офни и
Финеес, като теб, душо,
принасяха чуждо на
Бога, осквернено житие.

Колко ожесточен по
нрав станах с душа и
с тяло, - като Янний и
Ямврий горко робуваци
на фараона, - и умът
ми бе погълнат, но,
Владико, помогни ми!

Кáломъ смѣснѣа
ѡка́нный оумомъ,
ѡмыи мѧ влѣко, бáнею
мои́хъ слѣзъ, молю́ тѧ,
плóти моеѧ о́деждѣ
оубѣли́вх ѡкв снѣгъ.

Ище испытаю моѧ дѣла
спсе, всѧкаго челоуѣка
превозшѣдша грѣхами
себѣ зрю, ѡкв рáзвмомъ
мѡдрствѣнн согрѣшнѣхъ,
не невѣдѣннѣмъ.

Пощади́ пощади́
гди́, создáннѣ твоѣ,
согрѣшнѣхъ, ѡслави́ ми,
ѡкв ѣстествомъ чѣтнѣ
самъ снѣи ѣдннъ, н ѡнъ
рáзвѣ тебѣ никтѡже
ѣсть кромѣ сквѣрны.

Ума си потопих в калта,
окаян аз, но моля Ти
се, Владико, умий ме
в кѣпалнята на моите
сълзи и одеждата на
моята плѣт направи
снежнобѣла.

Когато изпитвам
делата си, намирам,
че с греховете си аз
съм надминал всички
човеци, защото съм
грешил с разумно
съзнание, а не по
незнание.

Пощади, Господи,
пощади Своето
създание: съгреших,
прости ми, защото само
Ти си чист по естество
и освен Тебе никой друг
не е без порок.

Менè рáди вѣхъ сый,
вообрази́лсѧ еси́ въ мѧ,
показáлхъ еси́ члвчѧ,
ищѣ́лѣвхъ прокаже́нныѧ,
и разсла́бленнаго
стагна́вхъ, кровоточи́выѧ
то́кхъ оу́стáвѣлхъ еси́ спсе́,
прикоснове́нїемъ рíзхъ.

Кровоточи́вѣю подража́й
о́ка́ннаѧ дѡше́, притѣцѣ́
оудержи́ о́меты хрѣтѡ́вы,
да и́збáвишисѧ рáнхъ,
и оу́слы́шиши ѿ негѡ́:
вѣ́ра твоѧ спсе́ тѧ.

И́звѣ сннчáщѣю подража́й
ѿ дѡше́, прѣднѣ́,
припадѣ́ къ нога́ма
и́совыма, да тѧ́
и́спра́витѣхъ, и да хо́диши
пра́вѡ стѣзѣ́ гдѣни.

Заради мене Ти,
бидейки Бог, си
приел моя образ и
си извършил чудеса -
изцерьвал си прокажени,
укрепявал си разслабени,
спрял си кръвотечението
на кръвоточивата чрез
допир до дрехата Ти.

Окаяна душо,
подражавай на
кръвоточивата,
притичай, хвани края на
Христовата дреха, за да
се избавиш от рани и да
чуеш от Него: “Твоята
вяра те спаси”.

Душо, подражавай
на прегърбената!
Ела, падни в нозете
Иисусови, да те изправи
Той и да можеш
да ходиш право по
пътеките Господни.

Ище и клáдъзъ єси
главóкїй влѣко, и́сточі
ми вóдъ и́з пречі́стѣхъ
твoи́хъ жи́лѣ, да ѣ́кѡ
самаря́ныня, не ктoмъ
пї́й жáждъ: жи́зни
во стрѣ́нї и́сточа́еши.

Сїлwамъ да вѣ́дѣтъ мѣ
слѣ́зы моѣ, влѣко гдѣи,
да о́умью и́ ѣ́зъ зѣ́нницы
сѣ́рдца, и́ вѣ́ждъ тѣ
о́умно, свѣ́та превѣ́чна.

Запѣвъ: Прѣ́бная мáти
марі́е, моли́ бгá ѡ́ насъ.

Прѣ́внѣй: Несравнѣ́нымъ
желáніемъ всебогáтѣя,
дрѣ́въ возжелѣ́вши
поклоні́тисѣ живóтнoмъ,
сподóбиласѣ єси́ желáніѣ,
сподóби о́убо и́ менѣ
о́ульчї́ти вѣ́шнїѣ сла́вы.

Запѣвъ: Прѣ́бная мáти
марі́е, моли́ бгá ѡ́ насъ.

Макар и да си Кладенец
дълбок, Владико, ала
вода ми дай от недрата
Си пречисти, та пиейки,
да не жадувам нивга
вече, като Самарянката,
защото Ти си изворът на
живите води.

Съязите да ми бъдат
Силоам, Владико Господи,
та да умия и аз гледеца
на сърцето си и Тебе да
съзря с ума си, Светлина
превечна!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

С желание безмерно
ти, пребогата [майко],
пожела да се поклониш
на дървото на живота и
жаждата ти беше утолена!
Но удостой и мене да
се сдобия със славата
небесна!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Иарін: Стрѣнѣ ѿрдѣнскѣх
прешѣдши, ѡбрѣла єси
покой безболѣзненный,
плѣти сласти
нѣвѣжѣвши, єже и
насъ нѣмѣ твоимѣ
мѣтвами прѣвнаа.

Запѣвъ: Прѣбне Ѹтче
андрее, моли бѣга ѡ насъ.

Идрео: Иѣкѡ пѣстырей
нѣрѣднѣиша, андрее
премѣдре, нѣбранна
вѣща тѣ, любовію кѣлію
и стѣрахомъ молю,
твоимѣ мѣтвами
спѣсѣніе оуловѣити, и
жизнь вѣчнѣю.

Слава, трѣченъ: Тѣ
трѣце славимъ, єдинѣго
бѣга: сѣхъ, сѣхъ, сѣхъ єси
Ѹтче, сѣ и дѣше, прѣстоє
вѣщество, єдинѣце
прѣенъ поклонѣмаа.

След като премина река
Йордан, ти се сдобиха
покой безболѣзнен, като
избяга от сладострастието
на плътта, от което и нас
избави, преподобна, чрез
твоите молитви.

Преподобни отче Андрее,
моли Бога за нас!

С голяма любов и със
страх те моля, премѣдри
Андрее, като избран
и преизряден сред
пастирите - по твоите
молитви да получа
спасение и вечен живот.

Слава: Теб, Троице,
прославяме - Единия
Бог: Свят, Свят, Свят
си Отче, Сине, и Душе,
просто Същество,
Единица, на Когото
вечно се покланят.

И ѿныѣ, вѣгородиченз: **И**з
тебѣ ѡблечѣся въ мое
смѣшеніе, нетлѣннаа,
везмѣжнаа мѣти дѣо, вѣх
создѣвый вѣки, и соедини
себѣ члѣвѣческоє ѣстество.

Пѣснь 5.

Ирмосъ: **В**озопѣхъ
всѣмъ сердцемъ моимъ
къ щѣдромъ вѣх, и
оуслыша мѣ ѡ да
пренесѡднѣго, и возведѣ
ѡ тлѣ живѡтъ мой.

Слѣзы спсе очю моею, и
иъ главенны въздыхнѣа
чѣстѣ приношѣ, копѣющѣ
сѣрдцѣ: вѣже, согрѣшнѣхъ
тлѣ ѡчѣстн мѣ.

И сега: От тебе,
нетленна, безмѣжна
Майко Дево, в моята
природа се облече
Създателят на вековете
Бог и съедини със Себе
Си човешкото естество.

Песен 6.

Ирмос: От все сърце
извиках към щедрия
Бог и Той ме чу от
ада преизподен и от
погибел живота ми
изведе.

Спасителю, искрено Ти
принасям сълзите на
очите си и въздишките
от дълбините на сърцето
си, което вика: Боже,
съгреших пред Тебе,
очисти ме!

Оу̀клонѣлаꙗ єси́ дѹшѣ,
ѿ гдѣ твоегѡ, ꙗ̀коже
дадѣ́нхъ ꙗ̀звѣ́рѡнхъ: но
пощади́, воззовѣ́и ѡ́зъ
ѡ́да пренесѡ́днѡгѡ, да
не прѡ́пасть земна́а
тебѣ́ покрѣ́етхъ.

Я̀кѡ ю́ница дѹшѣ
разсвирѣ́пѣ́ваша,
о̀уподо́бѣлаꙗ єси́
ѣфре́мѹ, ꙗ̀кѡ се́рна ѿ
тенѣ́тхъ сохрани́ житїѣ́,
вперѣ́вши дѣ́ла́нїемхъ
о̀умхъ, ꙗ̀ зрѣ́нїемхъ.

Рѹка́ наꙗꙗ мѡѵ́сеѡва
да о̀увѣ́ритхъ дѹшѣ,
ка́кѡ мо́жетхъ бѣ́хъ
прокаже́нноѣ житїѣ́
о̀увѣ́лїти, ꙗ̀ ѡ́чїстїти:
ꙗ̀ не ѿча́йсѡ́ самѡ́ себѣ́,
ѡ́ще ꙗ̀ прокаже́нна єси́.

Душо, ти се отдалечи от
твоя Господ, като Датан
и Авирон, ала извикай
от преизподния ад:
Господи, пощади! - за да
не те погълне земната
пропаст.

Като разсвирепяла
юница ти, душо моя,
се уподоби на Ефрем;
но окрили ума си с дела
и съзерцание, и опази
живота си, както сърна
се пази от примки.

Нека Мойсеевата ръка
ни увери, душо моя, как
може Бог да избели
и очисти прокажения
живот, и не се отчайвай
за себе си, макар и да си
прокажена.

Вълны сѣе прегрѣшѣній
моуѣхъ ѿкъ въ
мори чермнѣмъ
возвращающесѣ,
покрыша мѣ незѣпѣ,
ѿкъ егѣптяны
иногда, и трѣстѣты.

Неразумное дѣше
произволѣніе и мѣла
сѣи, ѿкъ прежде ии
ль: вѣстѣнныа во
манны предсѣдѣла сѣи
безеловѣснѣ, любослѣстное
страстѣи ѡбѣдѣніе.

Кладенцы дѣше, предпочла
сѣи хананѣйскнѣхъ мѣслей,
пѣче жилю камене, и зѣ
негѣже премѣдрѣсти рѣкѣ,
ѿкъ чѣша проливѣетѣхъ
тѣки бѣгословѣа.

Вълните на моите
грехове, Спасителю, се
върнаха и ненадейно
ме покриха, както
в древност вълните
на Червеното море
покриха египтяните и
военачалниците им.

Неразумен избор,
душо, ти направи, както
древният Израил: ти
безразсѣдно предпочете
сластолюбивото
пресищане със
страстите пред манната
божествена.

Ти, души, предпочете
подобните на
кладенците хананѣйски
помисли пред извора от
камѣка, отдето реката на
премѣдрѣста излива,
като от чаша, струите на
богословието.

Свинѣа мѣа њ котлѣ,
њ егѹпетскѹ пѣцѹ,
пѣче небеснѣа предсѣдѣла
ѣсњ дѹшѣ моѣ, ѣкоже
дрѣвѣ неразѹмнѣи
лѹдѣе вѣ пѣстынѣи.

Ѣкѹ оѹдарѣи мѹѹсѣѣи
рѣвѣ тѹвѣи жезлѹмѣ
кѣмень, ѹбразѣи
животворѣвѣа рѣбра
тѹвѣи проѹбразѹѹаше,
њз њнѹже всѣи питѣѣ
жѣзѣи сѣе, почерпѣемѣ.

Ѣспытѣѣи дѹшѣ њ
смотрѣѣи, ѣкоже њнѣвѣи
наѹнѣи ѹбѣтѹѹанѣа
зѣмѣю, какоѹѣ ѣтъ,
њ вселѣсѣа вѣ нѹ
бѣгозакѹнѣемѣ.

Свинското месо, котлите
и египетската храна ти,
душо моя, си предпочела
пред небесната храна,
както това стори
безразсъдният народ в
пустинята.

Когато, Спасителю,
Твоят раб Моисей
удари с жезъла о камъка,
тогава той нагледно
изобразяваше Твоите
животворни ребра,
от които всички ние
черпим питието на
живота.

Изследвай, душо,
и прегледай като
Иисус Навин, каква е
обещаната земя и засели
се в нея чрез спазване на
Закона.

Востáни и повори, йáкω
и́нѣсѣз а́малі́ка, плотскі́ѧ
стра́сти, и гавáоніты,
лѣ́стныѧ пóмыслы
прі́сно побѣжда́ющы.

Прени́ вре́мене текѹще
ѣ́стество, йáкω прѣ́жде
ковчѣ́гѣ, и зема́нїи ѿныѧ
вѣ́ди во ѡ́держáнии
ѡ́бѣтовáниѧ дѹше́,
вѣ́х повелѣ́аѣтѣх.

Йáкω спѣлѣз ѣ́си петра́,
возопі́вша спѣ́и,
предварі́вѣх мѧ́ спѣ́е ѿ
свѣ́рѣ и́збáвн, просѣ́рѣх
твою́ рѣ́кѹ, и возвѣ́ди
и́з глѹбини́ грѣ́хóвныѧ.

Престáнище тѧ́ вѣ́мѣх
о́утѣ́шное, вѣ́ко,
вѣ́ко хрѣ́те: но ѿ
незаході́мыѣх глѹбінѣх
грѣ́хѹ, и ѿчáлнїѧ мѧ́
предварі́вѣх и́збáвн.

Вдигни се и воювай
срещу плътските страсти,
както Иисус - срещу
Амалик и гаваонците,
като всякога
побеждаваш измамните
помисли.

Бог заповядава, душо:
прекоси течащото
естество на времето, както
в древност ковчегът
премина Йордан и
завладей обещаното.

Както спаси Петра,
зовящ: „Спаси ме!“,
побързай, Спасителю, и
мен да избавиш от звяра,
като протегнеш ръката
Си и да ме изведеш от
гълбината на греха.

Престанище тихо Те
зная, Владико, Владико
Христе! Побързай
да ме избавиш от
непроходимите
дълбочини на греха и
отчаянието.

Ѹзъ ѣсмь, спсе, юже
погубилъ еси дрѣвле
царскю драхму: но вжегъ
свѣтильникъ прѣтечъ
твоего слоуе, възыщи и
обращи твои образъ.

Запѣвъ: Прѣвнама мѣти
маріе, моли бга о насъ.

Прѣвнѣй: Да страстѣй
пламень оугасиши,
слезъ капли источила
еси присно маріе,
душю распалаема, юже
благодать подаждь и
мнѣ твоемъ рабѣ.

Запѣвъ: Прѣвнама мѣти
маріе, моли бга о насъ.

Марин: Безстрастїе небное
стажала еси, крайнимъ
на земли житїемъ
мѣти. тѣмже тебѣ
поущымъ, ѿ страстѣй
избавитиса мѣтвѣми
твоими, молиса.

Запѣвъ: Прѣвне отче
андрее, моли бга о насъ.

Спасителю, аз съм оная
царска драхма, която в
древност Ти изгуби, но,
о, Слово, като запалиш
светилника на Твоя
Предтеча, подири и
намери Своя образ.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

За да угасиш жарта на
страстите, ти непрестанно
си проливала сълзи,
Марийо, с пламенееща
душа: дарувай и на мене,
твоя раб, такава благодат!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Безстрастие небесно
си приела чрез най-
прекрасно на земята
житие, о, майко; затуй
моли се и ония, които те
възпяват, от страстите да
се избавят!

Преподобни отче Андрее,
моли Бога за нас!

Андрѣю: Крѣтскаго
тѣ пѣстырѣ, ѿ
предсѣдѣтелѣ, ѿ
вселѣнныѣ мѣтвенника
вѣдый, притекаю Андрѣе,
ѿ вопію ти: ѿзми мѣ
отче, ѿ глѣбинѣ грѣхѣ.

Слава, трѣчен: Трѣца ѣсмь
проста, нераздѣльна,
раздѣльна личнѣ,
ѿ єдѣница ѣсмь
єстествомѣ соединѣна,
оцѣ глаголетѣ, ѿ сѣнѣ,
ѿ вѣѣственный дѣхѣ.

И нынѣ, вѣородичен:
Оутрѣба твоѣ вѣга
намѣ родѣ, воображенѣ
по намѣ: єгоже ѣкѣ
создѣтелѣ всѣхѣ,
моли вѣце, да мѣтвами
твоими ѡправдѣмѣ.

Ирмос: Возопѣхѣ
всѣмѣ сѣрдцемѣ моимѣ
кѣ щѣдромѣ вѣгѣ, ѿ
оуслѣша мѣ ѡ ѣда
пренспѣдѣнѣгѣ, ѿ возведѣ
ѡ глѣ живѣтѣ мойѣ.

Като зная, че си пастир
и предстоятел на Крит и
молитвеник за целия свят,
прибягвам [към тебе],
Андрее, и викам: избави
ме, отче, от глѣбините на
греха.

Слава: Аз съм Троица
проста и неделима,
разделена по Лица, и
Единица, съединена
по естество, - така
свидетелствуват Отец,
Син и Божественият Дух.

И сега: Твоята утроба,
Богородице, ни роди
Бога, Който прие нашия
образ. Него, прочее,
моли, като Създател
на всички, да бъдем
оправдани по твоите
молитви.

Ирмос: От все сърце
извиках към щедрия
Бог и Той ме чу от ада
преизподен и от погубел
живота ми изведе.

Кондакъ, гласъ 5:

Дѹшѣ моѹ, дѹшѣ моѹ,
востѹани, чтѣ спѣши;
конѣцѹ приближѹетсѹ,
и ѣмаши смѣтѣтисѹ:
воспрѹни оѹбѹ, да
пощадѣтѹ тѹ хрѣтѣосѹ
вѣсѹ, вездѣ сѣи, и
всѹ исполнѹѹ.

Икосъ: Хрѣтѣо вѣрачѣствѣ
вѣдѹ ѿвѣрѣсто, и ѿ
сегѣ ѹдѹамѹ истѣкаѹщѣ
здрѹвѣе, пострадѹ,
оѹжзвѣсѹ дѣволѹ, и
ѣкѹ вѣдѣствѹѹ рыдѹше,
и своѣмѹ дрѹгѣмѹ
возопѣ: чтѣ сотѣорѹ
сѣѹ мрѣинѹ, оѹбвѣѣтѹ
мѹ вѣдѣемѹлнннѹ,
ѣже вездѣ сѣи, и
всѹ исполнѹѹ.

Тѹже вѣжѣнны.

Кондакъ, гласъ 6.

Душо моя, душо моя!
Стани, защо спиш?
Краят се приближава
и ще изпаднеш в смут.
Пробуди се, прочее, за
да те пощади Христос
Бог, Който е навсякъде и
всичко изпѣлва.

Икос: Виждайки че
Христовата лечѣбница
е отворена и от нея
извѣра здраве за Адам,
дѣволѹ пострада, бе
поражен и като изпадна
в беда, зарѣда и извѣка
на другарѣте си: щѣ да
сторѹ на Мариинѣ Син,
убивѹ ме Вѣтлѣеѣцѹт,
Който е навсякъде и
всичко изпѣлва.

**Следѹват Блаженствѹта сѣс
стиховѣ кѣм тѹх.**

ПѢСНЬ 3.

Ирмосъ: Сѡгрѣшнѣхомъ,
беззаконновахомъ,
неправдовахомъ предъ
твоею, ниже соблюдохомъ,
ниже сотворихомъ, якоже
заповѣдалъ еси намъ:
но не предаждь насъ до
конца, Ѡтцѣвъ бже.

Сѡгрѣшнѣхъ,
беззаконновахъ, и ѡвергохъ
зѡповѣдь твою, яко во
грѣсѣхъ произведохъ
и приложихъ извѣстны
стѣпы себѣ: но самъ
мѣ помилуй, яко
блгоутрѣбенъ, Ѡтцѣвъ бже.

Тѣнная сѣрдца моего
исповѣдахъ тебѣ сѣдѣи
моему, вѣждь мое смиреніе,
вѣждь и скорбь мою, и
вонми сѣдѣ моему нынѣ,
и самъ мѣ помилуй, яко
блгоутрѣбенъ, Ѡтцѣвъ бже.

Песен 7.

Ирмос: Съгрешиме,
беззакония и неправди
вършихме предъ Тебе:
ни то изпълнихме, ни то
сторихме това, което Ти
ни беше заповѣдал: ала
докрай не ни оставяй,
Боже на отците ни.

Съгреших, върших
беззакония и отхвърлих
Твоята заповѣд, тъй като
съм в грехове роден
и към своите рани
прибавих още рани: но
Сам Ти, Боже на нашите
отци, помилвай ме, като
милосърден.

Предъ Тебе, мой Съдия,
изповядах тайните на
сърцето си: погледни
на моето смирение, виж
и скръбта ми, обърни
внимание сега и на моето
осъждане и ме помилвай,
Боже на нашите отци,
като милосърден.

Савлаз њногдà ѡкв погубѣн
отца своего дшѣ
ослаѣта, внезапѣ црѣтво
ѡвръѣте кз прослаѣтїю:
но блуднѣ, не забывай
себѣ, скѡтскїѣ похѡтн
твоѣ произвѡлѣши
паче црѣтва хрѣтова.

Дѣдз њногдà бѣоотѣцз,
ѡще њ согрѣшнѣ свѣвѣ
дшѣ моѣ, стрѣлоу
оубѣ оустрѣлѣнз
бѣвз прелюбодѣнствѣ,
копїемз же плѣнѣнз
бѣвз оубїнствѣ
томлѣнїемз: но ты сама
тѣжчѣйшннн дѣлы
недѣвѣши, самохѡтнннн
стремлѣнннн.

Бовоклпн оубѣ дѣдз
њногдà беззакѡнїю
беззакѡнїе: оубїнствѣ
же любодѣнство
растворївз, покаѣнїе
свѣвое показѣ ѡбїе: но
сама ты лѣкѣвнѣшѣ
дшѣ содѣлала єснѣ,
не покаѣвшнѣ бѣ.

В древност Саул изгуби
ослиците на баща си и
заедно с вестта за тях
неочаквано получи
царство. Внимавай,
прочее, душо, и не
предпочитай своите
скотски похоти пред
Царството Христово.

Душо моя! Макар
богоотецът Давид и да
сѣгреши двойно, когато
бе пронизан от стрелата
на прелюбодейството
и поразен от копиеето
на мъките на съвестта
заради убийството, ала
ти страдаш от много по-
тежки дела и своеволни
страсти.

В древност Давид
прибави към беззаконїето
беззаконїе, съединявайки
с убийството
прелюбодейство, ала
тозчас принесе и двойно
покаяние; а ти сама,
душо, си сторила ужасни
грехове, без да се покаеш
пред Бога.

Дѣдз њногдà коообразѣ,
списáвз ѡкѡ на ікѡнѣ
пѣснь, ѣюже дѣáнїе
ѡбличáетз, ѣже содѣá,
зовѣи: помѣлѣи мá.
тевѣ во е́диномѣ
согрѣшѣхъ всѣхъ вѣѣ,
сáмз ѡчѣстѣи мá.

Кѣвѡтѣ ѡкѡ ношáшея
на колеснѣцѣ, зánз
ѡный, е́гдà преврáщшея
тельцѣ, тѡчѣю когнѣя,
вѣїимз ѡсквѣсѣя
гнѣвомз: но тогѡ
дерзновѣнїа оубѣжáвшѣи
дѡше, почитáи
вѣ́ественна чѣстнѣ.

Слѣшала е́си áвессалѡма,
кáкѡ на е́стество востá;
познáла е́си тогѡ
сквѣрна дѣáнїа, ѡмнже
ѡсквернѣ лѡже дѣ́да
ѡтца: но ты подражáла
е́си тогѡ стрáстна и
любоглáстна стремлѣнїа.

В древност Давид
написа като на икона
песен, с която изобличи
стореното от него дело,
викайки: помилвай
ме; пред Тебе Единия
съгреших, Боже на
всички, Сам ме очисти.

Когато волът се препъна,
Оза само се допря до
ковчега, возен върху
талигата, и си навлече
гнева Божий. Избягвай,
душо, неговата дързост
и с благоговение
почитай божествените
неща.

Слушала си за Авесалом,
как се опълчил срещу
самата природа; знаеш
гнусните му дела: как
той обезчестил леглото
на баща си Давид; ала
и ти си подражавала
на неговите страстни и
похотливи стремежи.

Покори́ла е́си нераво́тное
твоё досто́нство
тѣ́лѣ твоёмѹ: и́ного бо
а́хито́фела ѡ́брѣ́тши
врага́, дѹше́, снизшла́ е́си
сегѡ́ совѣ́тѡмъ: но е́и
разсы́па са́мъ хрѣ́то́съ, да
ты вса́кѡ спсе́ши́ся.

Соломо́нъ чу́дный, и
бл҃года́ти премѹ́дрости
испо́лненный, е́и а́вѣ́е
и́ногда́ пре́д б҃гомъ
сотвори́въ, ѡ́стѹ́пи
ѡ́ негѡ́: е́мѹ́же ты
прокла́тымъ твои́мъ
житі́емъ, дѹше́
о̀уподо́бля́ся е́си.

Бластьми́ влеко́мъ
страсте́й свои́хъ
ѡ́скверна́ше́ся, о̀убы́ мнѣ́,
рачи́тель премѹ́дрости,
рачи́тель бл҃вднѹ́хъ
же́нъ, и́ страна́нъ
ѡ́ б҃га: е́го́же ты
подража́ла е́си о̀умо́мъ
ѡ́ дѹше́, сладостра́стїи
сквѣ́рными.

Ти, душо, пороби на
тялото достойнството
си на свободна, защото
като намери друг
Ахитофел - врага, ти се
поведе по съветите му,
но тях сам Христос ги
разпиля, за да можеш
всячески да се спасиш.

Соломон - чудният и
изпълнен с благодатта
на премъдростта, -
извърши в древност зло
пред Бога и отстъпи от
Него. На него, душо, ти
се оприличи с живота
си, достоен за проклятие.

От сладостта на
страстите увличан,
той се сквернеше, о,
горко ми! - любителят
на премъдростта, сега
- любител на жени
разблудни и отчужден
от Бога. На него,
душо, със срамното
си сладострастие ти
подражаваше.

Ровоамъ поревновѣла
ѣснѣ не послѣшавшемъ
совѣта Ѹѿа, кѣпнѡ же ѿ
слѣнѣшемъ рабѣ ѿеровоамъ,
прѣжнемъ ѡстѣпникѣ
дѣшѣ: но бѣгай
подражаніѣа, ѿ зовѣ бѣѣ:
согрѣшнѣхъ, оущѣдри мѣа.

Ахаѣвѡвымъ поревновѣла
ѣснѣ сквернамъ, дѣшѣ
моѣ, оувѣ мнѣ, была
ѣснѣ плотекнѣхъ сквернѣхъ
превыѣлнѣще, ѿ сосѣдъ
срамленъхъ страстѣй:
но ѿзъ глѣбннѣ твоѣа
воздохнѣ, ѿ глаголи
бѣѣ грѣхнѣ твоѣа.

Попалѣ ѿлѣа ѿногдѣ
дѣащнѣ плѣтѣдѣсѣтѣхъ
ѿезавѣлннѣхъ, ѣгдѣ
сѣтѣднѣа пророки погѣвѣ,
во ѡблнѣннѣа ахаѣвоѡ: но
бѣгай подражаніѣа двоѡ
дѣшѣ, ѿ оукрѣплѣннѣа.

На Ровоам, който не
послуша бащиня
си съвет, ти душо,
подражаваше, а също
и на твърде злия раб,
Йеровоама, древния
отстъпник. Но бягай от
такова подражание и
викай към Бога: съгреших,
смили се над мене!

Ти, душо моя, си проявила
ревност към Ахавовите
мерзости, уви! Ти стана
жилище на плътските
нечистотии и срамен
сѣд на страстите, но
въздѣхни от дълбините
си и изповядай пред Бога
своите грехове.

В древност Илия дважди
изгори по петдесет
служители на Йезавела,
след като за изобличение
на Ахав погуби срамните
[лъже]пророци; а ти, душо,
недей да подражаваш на
двамата и бъди крепка.

Заключи́ся твѣѣ нѣо
 дѹшѣ, ѿ глѣдз вѣжій
 постѣ́же тѣ: ѣгда ѿліи
 дѣвѣ́танина ѿкоже
 ѿха́авз, не покорѣся
 словесѣмъ ѿногдѣ: но
 сара́фдѣи оуподобѣся,
 напитаѣ прѣ́рочѹ дѹшѹ.

Манасі́ева собралѣ ѣси
 согрѣшѣніѣ ѿзволѣніемъ,
 постѣ́вльши ѿкъ
 мѣрзѹсти стра́сти,
 ѿ ѹмно́живши дѹшѣ
 негодова́ніе: но тогѹ
 пока́нїю ревнѹщи
 тѣплѣ, стѣжѣ ѹмилѣніе.

Припа́даю ти, ѿ
 приношѹ твѣѣ, ѿкоже
 слѣзы глаго́лы моѣ:
 согрѣшѣхъ, ѿкъ не
 согрѣши блѹднїца, ѿ
 беззако́новахъ, ѿкъ
 ѿныи никтѹже на землї:
 но ѹще́дри вѣко, творѣніе
 твоѣ, ѿ воззовї ма.

Затвори се за теб небето,
 душо и глад по Бога те
 обзе, както някога Ахав,
 за гдето не послуша
 думите на Тесвитянина
 Илия. Но ти подражай
 на Сарептската вдовица и
 храни душата на пророка.

Ти, душо, доброволно
 си натрупа греховете на
 Манасия, като си издигна,
 като мерзки идоли,
 страстите и умножи
 негодуванието; но като
 подражаваш горецо
 на неговото покаяние,
 придобий умиление.

Падам в нозете Ти и Ти
 принасям вместо сълзи
 тия думи: “Съгрѣших,
 както не съгрѣши
 дори блудницата, и в
 беззаконие живях тѣй,
 както никой друг на
 тоя свят! Ала смили се,
 о, Владико, над Своето
 създание и възвърни ме
 [от злото]!”

Погрѣбѹхъ ѿбразъ твоѣй,
и растлѣхъ заповѣдь
твою, всѣ помрачѣхъ
добрѣта, и страстьми
оугасѣхъ, спсе, свѣщѣ:
но оущедрихъ воздѣждь
ми ѿкоже поѣтъ
дѣдъ, радоканіе.

Ѿвратиѣхъ, покаѣхъ,
ѿкрыи сокровеннахъ,
глаголи бгѹ всѣ
вѣдѹщемѹ: ты вѣси
моѣ тайнахъ, еди́не
спсе: но самъ мѣ
помилѹи, ѿкоже поѣтъ
дѣдъ по мѣти твоѣй.

Исчезѹша днѣ мои,
ѿкѡ соніе востающаго:
тѣмже ѿкѡ езекиа
слезѹ на ложни моѣмъ,
приложитиѣхъ мнѣ
лѣтѹмъ животѣ. но кій
и́сѣи предстанетъ тебѣ
дѹше, ѿще не всѣхъ бгѹ;
и́сѣи предстанетъ тебѣ
дѹше, ѿще не всѣхъ бгѹ;

Запѣвъ: Прѣвнахъ мѣти
маріе, молѣ бгѣ ѿ насъ.

Погрѣбахъ Твоя образ и
Твоята заповѣд потыпках,
помръкна цялата ми
хубост - от страстите
свещта угасна, о,
Спасителю! Ала смил се
и радостта - както Давид
говори в песента си - ми
върни!

Назад върни се, [душо]
покай се, открий си
тайните дела, разкрий ги
на всезнаещия Бог: „Ти
знаеш всички мои тайни,
Спасителю единствен! Ала
Сам ме помилвай - както
Давид говори в песента си
- по милостта Си!“

Стопиха се дните
ми, както сънят на
пробуждащия се, затуй на
одъра си, като Езекия, аз
лея сълзи, да ми се дадат
още години да живея; но
кой ли Исаия за теб ще се
застъпи, душо, ако не Бог
на всички!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за нас!

Прѣвнѣй: Возопѣвшн
кѣ прѣчѣтѣй вѣгомѣри,
пѣрвѣе ѿрнѣла еси
неисповѣство стѣрастѣй,
нѣжно стѣжающнхъ,
нѣ пограмѣла еси врагѣ
запѣншаго: но даждь
нѣнѣе пѣмощь ѿ скорѣвн,
нѣ мнѣе рабѣ твоемѣ.

Запѣвз: Прѣвнаѣ мѣти
маріе, молнѣ вѣга ѿ насъ.

Марн: Егѣже возлюбѣла
еси, егѣже возжелѣла
еси, егѣже раднѣ плѣтъ
нѣзнѣрѣла еси прѣвнаѣ,
молнѣ нѣнѣе хрѣта ѿ
рабѣхъ: ѣкѣ да мѣтнѣвз
бѣвз вѣстѣмъ намъ,
мѣрноѣ состоѣннѣе дѣрѣвѣтъ
почнтѣющнмъ егѣ.

Запѣвз: Прѣвнѣе ѿтче
андрѣе, молнѣ вѣга ѿ насъ.

Кѣм Прѣчнстата
Божнѣя Мѣйка тнѣ вѣкна,
отначало отбѣгна
внѣнежа на стѣрастнѣе,
щѣ наснлно нѣзмѣчат
[душата], нѣ в срам
потопнѣ врага, щѣ тѣ
бѣше оплѣл: но даѣ
помощь сега всрѣд
скѣрбнѣе нѣ на менѣ, Твоѣя
рабѣ!

Прѣподѣбна мѣйко
Марнѣо, молнѣ Бога за
насѣ!

Тѣознѣ, Кѣгѣтѣо вѣзлюбнѣ,
Кѣгѣтѣо нѣзбра, за Кѣгѣтѣо
нѣзмѣчнѣ плѣтѣга снѣ, Нѣго
- Хрнста, молнѣ сега за
рабнѣе тнѣ, та кѣто нѣзлѣе
над вснчкнѣ ннѣ мнѣлѣст,
мнѣр нѣ покѣй да даруѣва
на тнѣя, щѣ Го почнтѣат.

Прѣподѣбннѣе отче
Андрѣе, молнѣ Бога за
насѣ!

Андрѣю: На камѣни мѣ
вѣры мѣтвѣми твоими
оутверди Отче, страхомъ
мѣ бжѣственымъ
ограждаа, и покааніе
андрее, подаждь ми,
молюся ти: и избави
мѣ ѿ сѣти враговъ
ищущихъ мѣ.

Слава, трѣенъ: Трѣце
проста, нераздѣльна,
единосущна, и естество
едино, свѣтове, и свѣтъ,
и сѣ три, и единое
сѣ поетъ въ трѣца:
но воспой, прослави,
животъ и животы,
душѣ, всѣхъ вѣа.

И нынѣ, вѣгородиченъ:
Поимъ тѣ, вѣгословимъ
тѣ, поклоняемъ ти
вѣгородительнице, ѣк
нераздѣльныя трѣцы
породилѣ еси единого
хрѣта вѣа и самѣ ѿвѣрзла
еси намъ свщымъ
на землѣ нѣна.

Отче Андрее, с твоите
молитви ме утвърди
върху камъка на вярата
и като ме ограждаш с
божествен страх, дай
ми, моля те, покаяние и
ме избави от примката
на враговете, които ме
дебнат.

Слава: Троице проста,
неделима, единосъчна и
едно естество - Светлини
и Светлина, и три Свети
и един Свят - така се
възпява Бог Троица,
но възпей и прославяй
Живота и Животите,
душо - Бога на всички.

И сега: Възпяваме Те,
благославяме Те, на
Тебе се покланяме,
Богородителко, защото
Ти роди Единия Христа
Бога от неразделната
Троица и сама за
нас, земните, отвори
небесните жилища.

Следва песен осма от триодните
трипеснеци, подир която започва
осма песен на Великия канон.

ПѢСНЬ II.

Ирмосъ: БГОЖЕ ВѢИИСТВА
НБНАЖ СЛАВАТЪ, И
ТРЕПЕЩАТЪ ХЕРУВІМИ
И СЕРАФІМИ, ВСАКО
ДЫХАНІЕ И ТВАРЬ,
ПОИТЕ, БЛГОСЛОВИТЕ И
ПРЕВОЗНОСИТЕ ВО ВСА ВЕКНИ.

СОГРЕШИВША СПСЕ
ПОМИЛВИ, ВОЗДВИГНИ
МОЙ ОУМЪ КО ѠБРАЩЕНІЮ,
ПРИМИ МА КАЮЩАГОСА,
ОУЩЕДРИ КОПИЮЩА:
СОГРЕШИХЪ ТИ, СПСИ,
БЕЗЗАКОННОВАХЪ,
ПОМИЛВИ МА.

КОЛЕСНИЧНИКЪ ИЛИА,
КОЛЕСНИЦЮ ДОБРОДЕТЕЛЕЙ
ВШЕДЪ, ЯКО НА НБСА,
НОШАШЕСА ПРЕВИШЕ
ИНОГДА Ѡ ЗЕМНЫХЪ:
СЕГО ОУБВО ДУШЕ МОА,
ВОСХОДЪ ПОМЫШЛАИ.

Песен 8.

Ирмос: Този, Когото
небесните войнства
прославят и пред Когото
херувимите и серафимите
треперят - Него, всички
същества и творения,
възпявайте, благославяйте
и превъзнасяйте във
всички векове.

Спасителю, помилвай
съгрешилия, събуди моя
ум да се обърне, приеми
мене, каещия се, смил се
над викация: съгреших
пред Тебе - спаси ме,
живях в беззакония -
помилвай ме!

Грабнатият с
колесница Илия се
качи с колесницата на
добродетелите като на
небето и се носеше по-
горе от всичко земно.
Размислай, душо, за
неговото възнасяне.

Йорданаова стръла
пёрвѣе, мѣлѡтѣю
нѣлѣнною ѣлѣссѣемъ,
стѣ сѡдѡ ѣ сѡдѡ: тѣ
же, ѣ дѡшѣ моѣ,
сеѣ не причастѣласѣ
ѣсѣ блѣгодѣти за
невоздержанѣе.

Елѣссѣей нѡгодѣ прѣемъ
мѣлѡтъ нѣлѣнѡ, прѣѣтъ
сѡгѡвѡвѡ блѣгодѣтъ ѡ блѣ:
тѣ же ѣ дѡшѣ моѣ,
сеѣ не причастѣласѣ
ѣсѣ блѣгодѣти за
невоздержанѣе.

Сѡманѣтѣда нѡгодѣ
прѣведнаго оѡчредѣ, ѣ
дѡшѣ, нрѣкомъ блѣгѣмъ:
тѣ же не ввела ѣсѣ
вѣ дѡмъ, ни стрѣнна,
ни пѡтѣника. тѣѣже
чертѡга нѣзрѣнешисѣ
вѡнъ, рыдѣющѣи.

В древност Елисей
раздели струите на
Йордан на две с кожуха
на Илия: а ти, душо
моя, не си получила тая
благодат заради своего
невъздържание.

В стари времена като
прие кожуха на Илия,
Елисей се сдобѣ с
двойна благодат от
Господа; а ти, душо
моя, не си получила тая
благодат заради своего
невъздържание.

В древност
соманѣтянката
добрѡсърдечно угости
праведника, а ти, душо,
не си приела в своя дом
нѣто странник, нѣто
пѣтѣник, поради което
ще бъдеш изхвѣрлена
от брачѣния чертѡг в
ридѣанѣе.

Ги́езіевъ подража́ла є́си
о́каѣннаѧ рѣзѣмъ
скѣ́рныи́ всегда́ дѣше́,
є́гѡже́ сребролю́біе ѿложи́
поне́ на ста́рость:
вѣ́гаи ге́енскаго
о́гна, ѿста́вѣши
сла́хъ твои́хъ.

Ты́ о́зін дѣше́
поре́внова́вши, се́гѡ
прокаже́ніе въ себѣ́
стажа́ла є́си свѣ́бо:
везмѣ́стнаѧ бо мѣ́слиши,
веззако́ннаѧ же дѣ́еши:
ѡста́ви ѡ́же ѡ́маши, ѡ́
притце́ѡ къ пока́нію.

Нине́вѣта́ны дѣше́ слы́шала
є́си ка́ющыѧсѧ вѣ́,
врѣ́тницемъ ѡ́ пѣ́ломъ,
сѣ́хъ не подража́ла
є́си: но ѡ́вѣ́ла сѧ є́си
сла́ѣша всѣ́хъ, пре́жде
зако́на, ѡ́ по зако́нѣ́
прегрѣ́ши́вшихъ.

Ти, окаяна душо,
всякога си подражавала
на нечистия нрав на
Гиезий; отречи се от
неговото сребролюбие
поне на старост,
побегни от геенския
огън, като отстъпиш от
злите си дела.

След като подражава на
Озия, ти, душо, двойно
бе покрита с проказата
му, защото мислиш за
непристойни неща и
вършиш беззакония.
Захвърли онова, което
имаш, и бързай към
покаяние.

За ниневийците, каещи
се пред Бога във
вретище и пепел, душо,
ти си слушала, ала не им
подражаваше, но стана
по-извратена от всички,
съгрешили преди Закона
и след Закона.

Вз рѡвѣ влѣта слышала
ѣснѣ іеремію дѹшѣ,
града сїѡна рыдѣньми
вопїюща, и слѣззѣ ѣщѹща,
подражѣи сегѡ плачѣбноѣ
житїѣ и спїсѣшнѣсѣ.

Іѡна вз дарсісѣз повѣжѣ,
проразѹмѣвѣз ѡбращѣніѣ
ніневїтанѡвѣз, разѹмѣ
во ѣкѡ прѡрокѣз бжїѣ
бл҃гоѡтробїѣ: тѣмже
ревновѣше прѡрочестѣвѣ
не солгѣтнѣсѣ.

Данїїла вз рѡвѣ слышала
ѣснѣ, кѣкѡ заграднѣ оҹ҃стѣ,
ѡ дѹшѣ свѣрѣй: оҹ҃вѣдѣла
ѣснѣ, кѣкѡ ѡтроцы нѣже
ѡ азѣрїн, погаснѣша вѣрою
пѣщнѣ плѣмень горѣщїѣ.

Душо, ти си слушала,
как Йеремия викал в
нечистия трап към град
Сион и просил съззи.
Подражавай на неговия
плачевен живот и ще се
спасиш.

Към Тарс побягна Йона,
след като предвиди
обръщането на
ниневийците, защото
знаеше като пророк как
милостив е Бог и бе
усърден пророчеството
му да не се яви лъжливо.

Ти слушала си, душо,
как Даниил в трапа
затворил устата на
зверовете; ти узна как
Азария с момците, чрез
вяра угасиха жаркия
пламък на пещта.

ВѢТХАГѠ ЗАВѢТА ВЪЛ
ПРІВЕДОУХЪ ТНѢ ДУШЕ,
КЪ ПОДОБИЮ, ПОДРАЖАЙ
ПРАВЕДНЫХЪ БГОЛЮБИВАМЪ
ДѢЛНИА, ИЗБѢГНИ ЖЕ
ПЛКН ЛВКАВЫХЪ ГРЕХѠВЪ.

Правосуде спсе помилуй,
и избави мѧ отъ огня,
и прецениа, еже
имамъ на судѣ
праведно претерпѣти:
слави ми прежде
конца, добродѣтелию
и поканиемъ.

Иакъ разбойникъ вопиоу
ти: помани мѧ. Иакъ
петръ плачу горце:
слави ми спсе. зову
иакъ мытарь: слезю
иакъ влдица. приими
моє рыданіе, иакоже
иногда хананейно.

Всичко от Стария
завет аз, душо, ти
представих като
пример: подражавай на
боголюбивите дела на
праведниците и бягай
от греховете на лукавите
човеци.

Правосудни Спасителю,
помилвай ме и ме
избави от огъня, и
от заплахата, която
справедливо трябва
да претърпя на Съда.
Облекчи ме преди
края, като ми дадеш
добродетел и покаяние.

Като разбойника викам
към Тебе: „Спомни си
за мене!“ Като Петър
плача горчиво: „Прости
ми, Спасителю!“, като
митаря стена; като
блудницата проливам
сълзи; приеми моето
ридание, както прие на
хананейката.

ГНОЕ́НИЕ, СП́СЕ, И́ЦѢЛН
СМИРѢ́ННЫѦ МОЕѦ ДУ́ШН:
Е́ДИНЕ ВРАЧѸ, ПЛА́СТЫРЬ
МНѢ НАЛОЖИ, И́ Е́ЛЕЙ И́
ВІ́НО, ДѢЛА́ ПОКА́НИѦ,
ОУ́МНЛѢ́НИЕ СО СЛЕЗА́МИ.

ХАНАНЕ́Ю И́ Я́ЗЪ ПОДРАЖА́Ѧ,
ПОМІ́ЛВѸ МѦ, ВОПІ́Ю, СП́СЕ
ДѢ́ДОВЪ: КАСА́ЮСѦ КРА́Ѧ
РІ́ЗЫ, Я́КЪ КРОВОТО́ЧИВАѦ:
ПЛА́ЧѸ, Я́КЪ МА́РТА И́
МА́РІА НАД ЛАЗАРЕМЪ.

СЛЕ́ЗНЮ СП́СЕ СТКЛА́ННИЦѸ,
Я́КЪ МУ́РО И́СТОЩАВА́Ѧ
НА ГЛАВѸ, ЗОВѸ ТИ Я́КОЖЕ
ВЛѸДНІ́ЦА, МЛѢ́ТИ И́ЩѸЩАѦ,
МОЛЬБѸ ПРИНОШѸ, И́
ОУ́СТАВЛѢ́НИЕ ПРОШѸ ПРІ́АТНИ.

Изцели, Спасителю,
гноенето на моята
смирена душа;
Единствен Лекарю,
наложи ми пластир,
елей и вино - дела на
покаяние и умиление
със съзи.

На хананейката
подражавам и
викам към Сина
Давидов: "Помилвай
ме!" Допирам се до
Неговата дреха като
жената, страдаща от
кръвотечение; плача,
както Марта и Мария
над Лазаря.

Изливайки до дъно
стъкленицата със съзи,
както блудницата - върху
главата Ти съда с миро,
към Тебе викам като
нея, дирещата милост,
принасям Ти молба и
прося да получа прошка!

Ище и никтоже, якоже
аз согрѣшихъ тебеѣ,
но оубаже приими и
мене, благоутробне спсе,
страхомъ кающася,
и любовію зовѣща:
согрѣшихъ тебеѣ единому:
помилуй мя мѣтвѣ.

Пощади спсе твое
созданіе, и взыщи яко
пастырь погнѣшее,
предварѣи заблѣждаго,
воухити ѿ волка,
сотвори мя овча на
паствѣ твоихъ овецъ.

Егда судиѣ едѣши яко
благоутробенъ, и покажеши
страшную славу твою спсе:
ѿ каковыи страхъ тогда!
пѣши горѣщей, вѣѣмъ
воѣщымся нестерпимаго
суднща твоего.

Макар и никой да не
е грѣшил предъ Тебе
като мен, но приими
и мен, Спасителю
добросърдечен: със
страх се кая и с любов
зова: „Предъ Теб
едничкия аз съгрѣшихъ,
помилвай ме, о,
Милостивий!“

Пощади, Спасителю,
сзданието Си, като
Пастир погиналия
потърси, предъ
заблудения побързай,
от волка го изтръгни,
стори и мен овца на
пасбището сред овцете
Твои!

Когато, о, Съдия, Ти
седнеш като милосърд
и страшната Си слава,
Спасителю, явиш: о,
колко страшно ще
е! - пещта пламти,
всички са в страх предъ
неподкупното Твое
сѣдилище.

Запѣвъ: Прѣвнаѧ мѧти
маріе, молѧ вѣа ѡ насъ.

Прѣвѣй: Свѣта
незаходѧмагѡ мѣн,
тѧ просвѣтѣвши, ѡ
ѡмрачѣнѧ страсѣй
разрѣши. тѣмже вшѣдши
въ дѣвнѡю блгодѧть,
просвѣти маріе, тѧ
вѣрнѡ восхвалѧющыѧ.

Запѣвъ: Прѣвнаѧ мѧти
маріе, молѧ вѣа ѡ насъ.

Марін: Чѡдо ново видѣвъ,
оужасѧшеѧ вѣѣстѣнный
въ тѣбѣ коѣстиннѡ мѧти
зосѧма: ѧггѧ бо зрѧше
во плѡти, ѧ оужасомъ
вѣсь ѧсполнѧшеѧ,
хрѣта поѧ во вѣки.

Запѣвъ: Прѣвѣ Ѧтче
андрѣе, молѧ вѣа ѡ насъ.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Майката на
незаляващата Светлина
те просвети и от
тъмата те освободи на
страстите; затуй, след
като влезе в благодатта
духовна, о, Марио,
теб вярно хвалещите
просвети!

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Видял туй ново чудо, в
благоговееен страх пред
тебе, майко, стоеше
божественият Зосима,
понеже ангел в плът
той виждаше и от
боязън цял бе завладян,
възпявайки Христа во
веки.

Преподобни отче
Андрее, моли Бога за
нас!

Андрѣю: Іѣкѡ дерзновѣніе
нмѡй ко гдѣ, андрѣе
крѣтскій чѣтнѡ похвалѡ,
молѡ, молнѣа разрѣшеніе
ѡ оуѣзз беззакѡннѣа
ннѣнѣ ѡврѣстнѣ мнѣ
молнѣтвами твоѡми,
іѣкѡ покажнѣа оучнѣтель,
н преподѡбныхъ слава.

Блгословнмъ оца, н
сна, н стѣаго дха, гдѣ.

Трѣцѣнъ: Безначальне
оце, снѣ совезначальне,
оутѣшителю блгнѣ,
дше правнѣй: слова
бжнѣа роднѣтелю, оца
безначальна слова, дше
жнвнѣй н знѣжднѣй, трѣце
ѣдннѣце помнѣлнѣ мѣ.

И ннѣнѣ н прнсно н во
вѣкн вѣкѡвѣхъ, амннѣ.

Моля те, Андрее
Критски, драгоценна
славо, понеже имаш
дръзновение пред
Господа, като учител
на покаяние и слава на
преподобните моли се,
та по твоите молитви
да ми се снемат сега
оковите на беззаконията
ми.

Да благословим Отца
и Сина, и Светия Дух -
Господа!

Слава: Безначални Отче,
събезначални Сине,
Утешителю благ, Дух
на правдата, Родителю
на Словото, Слово
на безначалния Отец,
Дух жив и съзидаващ,
Троице Единице,
помилуй ме!

И сега, и винаги и во
веки веков, амин.

Бѣгородиченъ: **И**ко ѿ
ѿвращенїа червленїцы
пречїтаа, оумнаа
багрнїца емануїлева,
внѣтрѣ во чрѣвѣ
твоѣмъ плоть истїкаа:
тѣмже вѣѣ воистиннѣ
тѣа почитаемъ.

Хвалїмъ, бѣгословїмъ,
покланяемъ гдѣи,
поюще и превозносѣще
во всѣ вѣки.

И пакї ирмосъ: **Б**гѣже
вѣннства нѣнаа
славлѣтъ, и трепещѣтъ
херувїмїи и серафїмїи,
всѣко дыханїе и тварь,
пѣйте, бѣгословїте
и превозносїте
во всѣ вѣки.

Богородичен: Като
от пурпурна коприна,
Пречїста, в Твоята
утроба се изтъка духовна
багреница, плътта
Емануїлова и затова
като истинска Божия
Майка те почитаме.

Хвалим, благославяме,
покланяме се на
Господа, като Го
възпяваме и прославяме
през всички векове.

И отново ирмос: Този,
Когото небесните
войнства прославят и
пред Когото херувимите
и серафимите треперят
- Него, всички същества
и творения, възпявайте,
благославяйте и
превъзнасяйте във
всички векове.

Следва песен девета от
триодните трипеснеци, подир
която започва девета песен на
Великия канон.

ПѢСНЬ 8.

Ирмосъ: Безсеменнаго
зачатїа ржѣтвѣ
несказанное, мѣре
безмѣжныа негнѣненъ
плѣдъ: вѣже во рождѣнїе
ѡбновляеть естество.
тѣмже тѣ всї родн,
ѣкво бѣгоневѣстнѣю мѣрь,
православнѣю величѣемъ.

Оумъ ѡстрѣпнѣа, тѣло
ѡболѣзннѣа, недѣлѣтъ
дѣхъ, слово иже не може,
житїе оумертвѣнѣа, конѣцъ
при двѣрехъ. тѣмже моѣ
ѡкааннаа дѣше, что
сотвориши, егда прїидеть
сѣдѣа испытати твоѣ;

Иисѣево приведохъ
тѣ дѣше, мїровѣтїе, и
ѡ тогѣо вѣе заветное
писанїе, повѣдающе тѣбѣ
праведныа и неправедныа:
ѡ нїхже вторѣа,
ѡ дѣше, подражаа
есн, а не пѣрвыа, вѣ
вѣа согрѣшнѣши.

Песен 9.

Ирмос: Неизказано
е рождество от
безсеменно зачатие;
нетленен е плодът на
несъчетаната с мъж Майка,
защото Божието раждане
обновява естество.
Затова всички родове,
като Богоневестна Майка,
православно Те величаем.

Умът [ми] се покри с рани,
тялото е цяло в болести,
духът боледува, словото
изнемогна, животът
гасне, краят е при вратата:
какво ще правиш, окаяна
моя душо, когато дойде
Съдията да изпита делата
ти?

Представих ти, душо,
Моисеевата книга Битие
и след това цялото
[старо]заветно Писание,
разказващо за праведните
и неправедните. Но ти,
душо моя, не на първите
подражаваше, а на
последните и съгреши
пред Бога.

Законъ изнеможе,
празднуетъ еѹліе,
писаніе же всѣхъ тебе
неврежено бысть,
пророцы изнемогоста,
и всѣ праведное слово:
страши твои, ѿ души,
умножишася, не еси
врачъ исцѣляющемъ тѣ.

Но багво привождѣ ти
писаніа оуказаніа,
вводѣша тѣ души, ко
оумленію: праведнымъ
оубо поревнѣи, грѣшныхъ
же ѿвращаѣшася, и
оумлѣтвн хрѣта мѣтвми
же и пощеніи, и
чистотою, и говѣніемъ.

Хрѣтосъ вочлѣвчнса,
призвѣвъ къ покаанію
разбойники, и блудницы:
души покаѣшася, дверь
ѿверзеса црѣтвѣа оубо,
и предвосхищаютъ е
фарисее и мытари, и
прелюбодѣи кающіи.

Законът изгуби сила,
Евангелието - не
[ти] въздействува, ти
пренебрегна цялото
Писание, пророците и
всяко праведно слово
изнемогнаха пред тебе.
Твоите струеи, душо,
се умножиха, без да има
лекар, който да те изцери.

Привеждам ти [сега]
примери от новозаветното
Писание, душо, които
пробуждат умиление у
тебе: бѣди ревнителка
на праведниците и се
отвърщай от примера
на грешниците, и
умилостивявай Христа с
молитви, пост, чистота и
непорочност.

Христос стана човек и
призова към покаяние
разбойниците и
блудниците. Покай
се, душо; на Царството
вратата вече е отворена
и първи в него влизат
каещи се фарисеи,
митари и прелюбодейци.

Хрѣтосъ во члвчнсмъ,
плѣти прѣвщнсмъ
мнѣ, ѿ всѣхъ, ѣлика свѣтъ
ѣстествомъ хотѣнемъ
исполни грѣхъ кромѣ,
подобїе тебѣ, ѿ души,
ѿ образъ показавъ
своегѣ снзхожденїа.

Хрѣтосъ во хвѣ спсѣ,
пастыри созвѣ, младенецъ
множествомъ показавъ
мученики, старцы
прослави, ѿ старыа
вдовицы, ѿ хже не
порековала ѣси души, ни
дѣланїемъ, ни житїю:
но горе тебѣ, внигда
вдѣши сдѣнїа.

Постнвсмъ гдѣ днїи
четырѣдесѣтъ въ пѣстїни,
последнѣ въ алка, показавъ
члвчнское: души, да
не разлѣнншнсмъ, аще
тебѣ приложнтьсѣ
врагъ, мѣткою же
ѿ постомъ ѿ ногъ
твоихъ да ѿразнтьсѣ.

Христос стана човек,
стана ми причастен
по плът и доброволно
изпита всичко, което е
свойствено на естеството,
освен греха; с това Той
ти даде, душо, пример
и образец на Своето
снизхождение.

Христос спаси мъдреците,
призова към Себе си
пастирите, от множества
младенци направи
мъченици, прослави
старца и престарялата
вдовица. На техните дела
и живот, ти, душо, не си
била ревнителка, но горко
ти, когато бъдеш съдена.

Господ пости четирѣдесет
дни в пустинята и накрая
огадня, като показа
в Себе Си човешкото
естество. Не бъди ленива,
душо, ако врагът се
устреми върху ти, но чрез
молитви и пост да бъде
той отблъснат от нозете
ти.

Хрѣтосъ ѿскѣшашесѧ,
дѣволъ ѿскѣшаше,
показѣа камѣнїе, да
хлѣбн бѣдѣтъ: на
горѣ возведѣ вѣдѣти
всѧ царствѣа мїра во
мгновѣнїи. оубоѿсѧ
ѿ дѣшѣ, ловленїа,
трезвїсѧ молїсѧ на
всѧкїи часѣ бгѣ.

Горлица пѣстынолюбнаѧ,
гласѣ вопїющагѡ возгласїи,
хрѣтосѣ свѣтїльнїкѣ,
проповѣдѣаи покаѣнїе,
їрѡдѣ беззаконноѡ со
їрѡдїадою. зрї дѣшѣ
моѧ, да не оубѣзнешн
вѣ беззаконныа свѣти,
но ѡблѡвызѣи покаѣнїе.

В пѣстынїю вселїсѧ
блгодѣтн прѣтеча, ѿ іудѣа
всѧ ѿ самарїа слышавше
течѧхѣ, ѿ ѿповѣдахѣ
грѣхн своѧ, крещѧющесѧ
оубѣрднѡ: ѿхже ты не
подражѧла єсїи дѣшѣ.

Христос бе изкушаван,
дяволът Го изкушаваше,
показвайки Му камъните,
за да ги превърне в хляб;
възкачи Го на планината,
за да види в един миг
всички царства на света.
Бой се, душо, от измамата,
бодърствай и се моли на
Бога всеки час.

Гургулицата, обичаща
пустинята, гласът на
викация, Христовият
светилник викаше и
проповядваше покаяние, а
Ирод с Иродиана тънеха
в беззакония. Гледай,
душо моя, да не паднеш в
примката на беззаконието,
но възлюби покаянието.

В пустинята живееше
Предтечата на благодатта
и всички юдеи и самаряни,
щом чуха, се стичаха да
изповядват греховете си и
се кръщаваха усърдно. На
тях, обаче, ти, душо, не си
подражавала.

Бра́къ оубо чѣстнѣй, и
ло́же несквѣрно: ѿвоѡ во
хрѣтосѣх прѣжде бл҃гословѣ,
плѣтїю їадѣй, и вх
кѣнѣ же на бра́цѣх вѣдѣ
вх вѣно совершѣа, и
показѣа пѣрвое чѣдо: да
ты ѣзменѣшиа ѿ дѣшѣ.

Разслабленнаго ст҃агнѣ
хрѣтосѣх, ѿдрѣх взѣмша, и
їношѣ оумѣрша воздѣвѣже,
вдовѣче рождѣнїе, и
ѿбѣтничѣ ѿтрока, и
самарѣнѣнѣ їавѣа,
вх дѣѣ слѣжѣвѣ тебѣ,
дѣшѣ предѣжнѣкопнѣа.

Кровоточѣвѣю ѣсѣѣлѣ
прикосновѣнїемѣх краѣ
рѣзна гдѣ: прокажѣннѣа
ѿчѣсти: слѣпѣа и
хрѣмѣах просѣѣтѣнѣвѣ,
ѣспрѣви: глѣхѣа же и
нѣѣмѣа, и нѣчѣшѣа нѣзѣ
ѣсѣѣлѣ слѣвомѣх: да ты
ѣпѣѣшиа ѿкаѣннаа дѣшѣ.

Бракът е почтен и ложето
му - непорочно, защото
Христос ги благослови,
като на брака в Кана яде
по плът храна и превърна
водата във вино, и с това
яви първото Си чудо, та ти,
душо, да се измениш.

Христос стегна
разслабения, който взе
своя одър, Той възкреси
умрелия момък, сина на
вдовицата, изцери слугата
на стотника и, като се
откри на самарянката,
изобрази за тебе, душе,
служенето на Бога с дух.

Господ изцери
кръвоточивата чрез
допирането ѳ до края
на дрехата Му, очисти
прокажените, на слепите
възвърна светлината,
сакатите изправи, глухите,
немите и прегърбените
изцери с една дума, за да се
спасиш ти, окаяна душе.

Недѣлги ѿсѣлѣа, нишымз
бл҃говѣстковаше, хр҃тосз
слово, врѣдныа оубрачевѣа,
сз мытарнѣ идѣше, со
грѣшникн бесѣдоваше,
іаіровы дщере дѣшѣ
предѣмершѣю возвратнѣ
ѡсѣзаниемз рѣкнѣ.

Мытарь сп҃сашесѣ,
и блѣдница
цѣломѣдрствоваше,
и фарісеѣн хвалѣсѣ
ѡсѣждѣшесѣ: Ѹвз оубѣ,
ѡчнстн мѣ: Ѹва же,
помнѣшн мѣ. сѣн же
велнчашесѣ вопіѣ: вѣже,
бл҃годарю тѣ: и прѣчыа
безѣмныа глагѣлы.

Закхей мытарь бѣ, но
ѡбѣче сп҃сашесѣ, и фарісеѣн
сімѡнз соблажнѣшесѣ,
и блѣдница прѣимѣше
ѡстѣвительнаа
разрѣшеніѣ, ѡ и мѣщагѡ
крѣпостѣ ѡстѣвлѣти
грѣхнѣ: Ѹже дѣшѣ
потщнѣсѣ подражатнѣ.

Като изцеляваше
болестите, Христос - Бог
Слово, благовестеше на
сиромасите, Той излекува
сакатите, с митарите ядеше,
с грешните беседваше
и чрез допиране с рѣка
възвѣрна на Яировата
дѣщеря душата, която вече
беше я напუსнала.

Митарят се спасяваше,
блѣдницата живееше
целомѣдрено, а
самохвалният фарисей
бе осѣден, защото
първият викаше: „Бѣди
милостив към мене“,
втората: „Помилвай
ме!“, а фарисеят себе си
възвеличаваше, говорейки:
„Боже, благодаря Ти...“ и
други безумни думи.

Закхей беше митар, но се
спаси; Симон Фарисей се
сѣблазни, а блѣдницата
получи пълно опрощение
от Онзи, Който има власт
да прощава греховете - на
нея, душо, побързай да
подражаваш.

Блѣдніцѣ, ѿ окаянна
дѣшѣ моѣ, не поревновѣла
ѣси, ꙗже прїимши мѣра
ѣлабѣстрѣ, со слезѣми
мѣзашѣ нѣзѣ спѣсѣнѣ,
ѡтрѣ же власѣ дрѣвнихѣ
согрѣшѣнїи рѣкописѣнїе
раздирѣющаго ѣѣ.

Грѣды, ꙗже даде
хрѣтѣсѣ блѣговѣстїе, дѣшѣ
моѣ, оубѣдала ѣси,
какѡ прокляти бѣша.
оубѣдѣла оубѣдѣнїа, да
не вѣдѣши ꙗкоже ѿны,
ꙗже содомляномѣ
вѣко оубѣдѣнѣ,
даже до ꙗда ѡсѣдѣ.

Да не горѣла ѿ
дѣшѣ моѣ, ꙗвѣнїа
ѡчѣнїемѣ хананїи
вѣрѣ слѣшавѣша, ѣже
дѣшѣ слѣвомѣ бѣжїимѣ
нѣцѣлїа: снѣ дѣвѣмѣ,
спѣнїи нѣ менѣ, воззѣнїи
нѣзѣ глѣбнїи сѣрдѣца,
ꙗкоже ѿна хрѣтѣ.

Не си проявила ревност,
о, моя окаяна душо, като
блудницата, която взе
съда с мирото, със сълзи
помазваше и с косите
си отриваше нозете на
Спасителя, Който разкъса
свитъка с греховете ѣ.

Ти знаеш, душо моя, как
бяха проклетѣ градовете,
на които Христос даде
благата вѣст: бой се от тоя
пример, да не пострадаш
като тях, които Владиката
сравни със содомляните и
ти осѣди на ад.

Недей изпада в още по-
голяма мѣка, о, душо
моя, чрез отчаянїето, но
като си слушала за вѣрата
на хананейката, чиято
дѣщеря бе излекувана
чрез Божието слово, и
ти извикай отдѣн сѣрце:
„Сине Давидов, спаси
и мен!“ - тѣй както тя
зѡвеше към Христа.

Оумлрдисѣ спси мѣ,
снѣ дѣдовѣ помилуй,
вѣснѣющыѣѣ словомъ
исцѣлѣнвый, гласъ же
блговѣтрѣбный ѿкъ
разбойникѣ мнѣ рцы:
аминь глаголю тебѣ,
со мною будешн въ
рай, егда прїидѣ
во славу мою.

Разбойникъ ѿглаголоваше
тѣ, разбойникъ
бгословаше тѣ, ѿба во
на крѣтѣ скиса: но
ѿ блговѣтрѣбне, ѿкъ
вѣрномѣ разбойникѣ
твоемѣ, познавшемѣ тѣ
бга, и мнѣ ѿверзи двѣрь
славагѣ црѣтвїѣ твоегѣ.

Тварь содрогашесѣ
распинаема тѣ видѣщи,
горы и каменїѣ
страхомъ распадохвѣ,
и земля сотрагашесѣ,
и адъ ѿбнажашесѣ, и
сомрачашесѣ свѣтъ
во дни, зрѣ тебѣ исе
пригвождѣна ко крестѣ.

Давидов Сине,
милостив буди, спаси
ме и помилвай ме Ти,
Който бесноватия със
слово изцели! С глас
милосърден, като на
разбойника, кажи и на
мене: „Истина ти казвам,
с Мен ще будеш в рай,
когато дойда в славата Си!“

Единият разбойник
хулеше Те, а другият
наричаше Те Бог, [макар]
и двамата на кръста
покрай Тебе да висяха;
но, о, Милосърдний, като
на верния Ти разбойник,
който позна Те като Бог, и
на мене отвори вратите на
славното Си царство!

Потръпваше творението,
докле Те гледаше
разпнѣнат, раздаха се
планини и камъни от
страх, земята се тресеше
с тях и адът опустяваше,
а светлината дневна
сливаше се с мрака, докле
Те гледаше, Иисусе,
прикован на Кръста!

Досто́йныхъ пока́нїа
плодо́въ не ѿста́жи
ѿ мене: ꙗ́ко крѣ́пость
моѧ во мнѣ́ ѡсѡбѣ́,
сѣрдце́ мнѣ́ да́рѡи прїсно
сокрѡше́нное, нищета́ же
дѡ́внѡю, да сїѧ́ тебѣ́
принесѹ́, ꙗ́ко прїѧ́тнѡю
же́ртвѡю, ѣди́не спсе́.

Свѣдѣ́ мой, ѿ вѣ́дче́ мой,
хотѧ́ ꙗ́ки прїтнѣ́
со ѧ́глы, свѣ́дѣти́ мирѡ́
всемѹ́, мѡ́лїтвнымъ
твоѡ́мъ ѡ́комъ тогда́
вѣ́дѣвъ мѧ́, пощади́
ѿ оу́щѣдри́ мѧ́ ꙗ́ко,
ꙗ́че всѧ́каго́ ѣстество́
человѣ́ча сокрѡше́ннѡ.

Запѣ́въ: Прѣ́бнаѧ́ ма́ти
ма́ріе, моли́ бѣ́га ѡ́ насъ.

Достойни плодове
на покаяние недей
от мен да търсиш,
защото силата ми
пресъхна; сърце навеки
дай ми съкрушено, с
духовна нищета, та тях,
Спасителю единствен,
да Ти принасям като
приятна жертва!

Съдия мой и
Сърцеведец мой! Ти пак
ще дойдеш с ангелите
да съдиш мирозданието
цяло; тогава щом ме
видиш с милосърден
взор, о, Иисусе, пощади
ме и смили се над мене,
който в греха надминах
цялото човешко
естество.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Прѣвѣнѣй: Оуднвѣла
ѣсн всѣхъ стрѣннымъ
житіемъ твоимъ,
ѣггловъ чины, и
человѣковъ соборы,
невещественно
поживши, и ѣстество
прешедши: ѣмже,
ѣкво невещественна
ногама вшедши маріе,
іорданъ прешла ѣсн.

Запѣвъ: Прѣвнаѣ мѣти
маріе, молн вѣга ѡ насъ.

Маріи: Оумилостиви
создателя ѡ хвалѣщихъ
тѣ, прѣвнаѣ мѣти,
и збавитисѣ ѡсловленій
и скорбей ѡкрестъ
нападающихъ: да
избавившесѣ ѡ напастей,
возвеличимъ непрестанно
прославльшаго тѣ гдѣ.

С необычайното си
житие ти всички удиви:
и ангелските множества
и сборите човешки,
като живя безплатно и
надмогна естеството, - с
такова житие, Марийо,
като с нозе безплатни
ти стъпи върху река
Йордан и прекоси я.

Преподобна майко
Марийо, моли Бога за
нас!

Склони към милост
нашия Създател,
преподобна майко, над
хвалещите те: да ни
избави от злострадания
и скърби, връхлитащи
ни отвсякъде, та като се
спасим от напастите, да
величаем непрестанно
Господа, Който те е
прославил.

Запѣвъ: Прѣбне Ѹтче
Андрее, моли Бога ѡ насъ.

Андрейо: Андрей честный,
и Ѹтче преблженнейшій,
пастырю критскій, не
престай моляся ѡ
воспѣвающихъ тѣ:
да избавимся вси
гнѣва и скорби, и
тлѣнїа, и прегрѣшенїй
безмѣрныхъ, чтѹщїи
твою памѣть вѣрнѡ.

Слава, трѣченъ: Трѣце
ѣдиносѹщнаа, ѣдинце
трїипостѣснаа, тѣ
воспѣваемъ, Ѹца
славяще, сїа величяюще,
и дхѹ поклоняющеся,
ѣдиномѹ ѣстествоѹ
воистиннѹ бгѹ, жїзни
же, и живѹщемѹ
црѣтвѹ безконечномѹ.

Преподобни отче
Андрее, моли Бога за
нас!

Андрее досточтими,
отче преблажени,
пастырю Критски!
Не преставай да се
молиш за ония, които
те възпяват, та да се
избавим от всеки
гняв, скрѣб, гибел и
прегрешения ние, които
искрено почитаме твоята
памет.

Слава: Възпяваме Те
Единосѹщна Троице,
Триипостасна Единице,
като славим Отца,
величаем Сина и се
покланяме на Духа -
наистина една Природа,
Бог, Живот и Живеещ,
безкрайно Царство.

И нынѣ, вѣтородиченъ:

Градъ твоѣ сохрани
вѣгородительнице пречѣтаѣ,
въ тебѣ бо сѣи вѣрнѣ
царствуй, въ тебѣ и
оутверждаеши, и тобою
повѣждаеши, повѣждаеши
всякое искушеніе, и
плѣнаеши ратники, и
проходиши послышаніе.

И ѡбъ ирмосъ:

Безсѣмennaгѡ зачатїа
рѣткѡ неказанное, мѣре
безмѣжныѣ неплѣненъ
плѡдъ: вѣже бо рождѣніе
ѡбновляеши естество.
тѣмже тѣ вси роди,
ѡкѡ вѣгоневѣстнѡю мѣрѣ,
православенъ величаемъ.

И сега: Пречиста

Богородителко! Пази Твоя
град, защото чрез Тебе
той с вяра царува, пак
в Тебе се и утвърждава;
и побеждавайки чрез
Тебе, той надмогва всяко
изкушение, пленява
воюващите [срещу него]
и управлява подвластните
му.

И веднага ирмосъ:

Неизказано е рождеството
от безсеменно зачатие;
нетленен е плодът на
несъчетаната с мъж Майка,
защото Божието раждане
обновява естеството.
Затова всички родове,
като Богоневестна Майка,
православно Те величаем.

